A. AYCKBOURN

AHMET VEFİK PAŞA
DEVLET TİYATROSU
MÜDÜRLÜĞÜ
— BURSA —

ADINI SİZ KOYUN

görsel
tiyatro
sanatlar

A-18

görsel tiyatro sanatı

ADINI SİZ KOYUN

"Relatively Speaking"

Türkçesi

Orhan Arizoğlu

görsel
tiyatro
sanatlar

GREG
GINNY
SHEILA
PHILIP

BİRİNCİ PERDE
BİRİNCİ SAHNE

Londra. Pazar sabahı saat 7 sularıdır.

Küçük bir stüdyo apartman katı. Biraz maskaramsı ama hayli feminen bir havayla döşenmiştir.

Dışarıya açılan iki kapı vardır. Biri banyoya açılır, diğeri sokak kapısıdır. Bir köşede karmakarışık bir perde sistemi arkasında mutfak vardır.

Öteki eşyaların arasında bir koltuk bir kaç iskemle, bir portatif masa, bir kaç gözlü bir konsol ve aynı zamanda divan hizmeti gören bir yatak.

Perdenin hafif aralığından sabah ışığı süzülmekte, odanın gerisi karanlıktadır.

Perde açıldığında GREG yataktadır, adeta bir yorgan yığınının altında kaybolmuştur.

Telefon çalar. Devam eder zilin sesi. Banyodan su sesi gelmektedir. Telefona cevap veren olmaz.

Derken yorgan yığınının arasından bir kol uzanır, güçlükle telefonu bulur, ahizeyi alır yorganın altına çeker.

GREG : (Yorganın altında) 3467 burası... alo... alo?
(Yorganın altından doğrulur) Alo? Kimsiniz?

(Telefon eden sertçe kapatmış olmalı ki, GREG şaşkın şaşkın elindeki ahizeye bakar kalır. Sonra makinanın üstüne bırakır. Yatağın içinde oturur. Etrafına bakınır. Gözlerini kapar. Yataktan kalmaya davranırken birden çıplak olduğunun farkına varır. Çarşafı alır hintlilerin yaptığı gibi çocuk bezi sarar gibi sarar beline.

Banyodan su sesleri gelmektedir zaman zaman. GREG kalkıp o yana doğru yürür. Birden aynaya ilişir gözü) Vay Canına !

(Telefon yeniden çalar GREG yüzünü buruşturarak telefona doğru yürür. Bir an tereddüt eder. Sonra ahizeyi kaldırır)

Alo.? Burası 346?. Buyrun? Birisinimi arıyorsunuz? (Susar) Alo? 346?. Kimsiniz? A... (Telefonu kapatır yavaşça. Sonra kararlı bir halde banyoya doğru yürür.) Ginny! Ginny ! (sert bir seyin üstünde kayar) Ginny ! aahh !

GINNY : (Dışardan) Bir şey mi oldu?

(Greg yatağa döner. Oturur. Ayağını kaldırıp, ne olduğuna bakar.)

(Dışarıdan) Greg? (Havlu sarılmış kafasını kapının aralığından uzatır) Greg? Bana mı seslendin?

GREG : Hayır seslenmedim.

GINNY : N'apıyorsun?

GREG : Falıma bakıyorum.

GINNY : Telefon mu çalmıştı?

GREG : Nezaman?

GINNY : Biraz evvel.

GREG : (Tereddütle) Yo_o

GINNY : Emin misin?

GREG : (Ayağının altını seyrederken) Buna göre uzun müddet mihnet ve sıkıntıya katlandıktan sonra feraha çıkacağım, gerçek aşkı bularak sol kalçasında bir doğum lekesi olan bir kızla evleneceğim... Ama böyle bir kız tanımıyorum.

GINNY : Ben de.

GREG : Biraz gözümü açsam iyi olacak.

GINNY : Ona doğum lekesi denmez. Güzellik damgası diyeceksin. (Kafasını çeker) Çaydanlıktaki su kaynamıştır. Çayı yaparım şimdi.

GREG : İyi olur. (Hala telefonu seyrediyordur)

GINNY : En iyisi sen yapıver şekerim. Ben bir türlü toparlanamıyacağım galiba. Saat çalmadı yine. Her zamanki gibi.

(Bu konuşmalar sırasında Greg pek farkında olmadan, alışkanlıkla yatağın önünde, altında ayaklariyle bir şey aramaktadır)

GREG : Bu yatakta çalar saate ne lüzum var. Öylesine dar ki ikide bir düşüyoruz.. Kimse piyango vurursa. Elden çıkarmanın zamanı geldi. (Ayakları aradığını, bulmuştur. Terlikleri giyip köşedeki mutfak kısmına doğru yürür. Terliklerin onun ayağına göre çok büyük olduğunu görürüz. Yürürken yerde sıpıdık sıpıdık gürültü yapar. Perdenin arkasına geçer) Irenin kaçtaydı senin?

GINNY : (Dışarıdan) Sekiz yirmidört.

GREG : (Dışarıdan) Eh, iyi eglenceler dileyim sana.

GINNY : (Bir müddet sessizlikten sonra banyo kapısında belirir) Greg?

GREG : Efendim ?

GINNY : Lütfen [illegible] keser misin artık. (Yine banyoya girer)

GREG : Yoo, hiç niyetim yok.

GINNY : Ne ?

GREG : Bilakis üstüne gideceğim.

GINNY : (Kapıdan kafasını uzatır) Ne dedin?

GREG : (Elinde bir demet çiçekle çıkar perdenin arkasından) Kahrolası çiçekler. Heryer çiçek dolu. Mutfak musluğunun içi bile.

GINNY : (Birden boş bulunur) Ha, onlar mı?

GREG : Bugünlerde sen nerde çalışıyorsun kuzum ? Çiçek bahçesinde mi ?

GINNY : Çiçekleri severim bilirsin.

GREG : Ben de severim. Ama elini uzattığın her yerden çiçek fışkırması biraz fazla oluyor.

GINNY : (Çıplak kolunu uzatır) Ver onları bana. Küvete koyayım.

GREG : Çok güzel. Elin değmişken bir iki soğan nilüfer de dikiver istersen.

GINNY : Çay hazır mı ?

GREG : Şimdi olur. (Perdenin arkasına geçer. Ginny de banyoya girer yeniden) Aaah ! Çaydanlığın içinde de çiçek. (Elinde iki büyük fincan ve çaydanlık olduğu halde çıkar. Bunları ortadaki küçük masaya bırakır)

bürsel tiyatro sanatlar

GINNY : (Banyodan çıkar. iç çamaşırlarının üstüne bir robdöşambr giymeğe çalışmaktadır) Günaydın yakışıklım. (Masanın arkasından dolanıp yanına gelir)

GREG : Güzelim benim. (Hafifça öper)

GINNY : Bugün beni özliyecek misin ?

GREG : Hıı ?

GINNY : Beni özliyecek misin diye sordum ?

GREG : Özliyecekmiyim seni ? Ben mi ? Yok Canım. Öylesine dolu ki bütün gün. ~~Partinin~~ Dantin birinden ötekine koşacağım. Yetişemediğim bile olur bakarsın. (Suni bir kahkaha atar)

GINNY : Ben seni özliyeceğim ama.

GREG : (Başını sallar ama tam inanmış değildir) Haaa. (Döner mutfak tarafına doğru ilerler)

(Ginny arkasından bakar bir müddet. Sonra omuz silkerek yeniden banyoya girer. GREG mutfağı ayıran perdelere yaklaşırken birden olduğu yerde durur, bir şeye kulak veriyormuş gibidir, başını eğip ayaklarına bakar, sonra yoluna devam eder.)

GINNY : (Dışarıdan) Allahım saate bak ! Katiyen yetişemiyeceğim ! (Greg dışarı çıkar bu sefer elinde şekerlik ve yarıyarıya süt dolu bir küçük şişe vardır. Orta yerde durup yine ayağındakilere bakar dalgın dalgın. Ginny banyodan çıkar, bir yandan saçlarını taramaktadır) Bir bardak çay içmeliyim. Yoksa - (Greg'in halini farkeder) Birşey mi oldu ?

GREG : Yoo. Peşimden birisi geliyormuş gibi oldu da. (Masaya doğru ilerleyip elindekileri bırakır)

GINNY : Aman Allanım ! Kocam ! Kocam olmasın ?

GREG : Olabilir.

GINNY : (Sokak kapısına doğru dramatik bir bakış atar.) Oswald ! Nerden öğrendin bunu !

GREG : (Ginny'yi tutup bağrına bakar) Hayır, Hayır ! Onun hiçbir kabahatı yok. Onu ben baştan çıkardım. Vuracaksan önce beni vur !

GINNY : Onu seviyorum, Oswald ! Kıyma bize !

GREG : (Birbirlerine sıkısıkıya sarılmış olduğu halde solda geriye doğru bir kaç adım atarlar.) Bizi ancak birlikte oldurebilirsin ! Ateş et ! Etsene ! Etsene ! Dan ! Dan ! Dan !

(Birlikte yatağın üstüne düşerler. Oynadıkları oyunun keyfiyle fıkır fıkırdırlar. GREG kızı öper. Bir müddet birbirlerinin kolları arasında öylece yatarlar)

GINNY : (Özür diler yollu) Treni kaçıracağım.

GREG : Kim takar.

GINNY : (Yeniden doğrulurken, adamdan ayrılır) olmaz, yapamam. (Masanın başına geçip kendisine bir bardak doldurur)

(Greg sigara paketine uzanır. Çıkarıp birtane yakar. Paket, elinde tutarak dikkatle tetkike başlar. Bir müddet sessizlik olur)

GREG : (Başını kıza çevirerek) Şu anda aklından geçenleri tahmin edeyim mi ! (edeyim mi)

Tiyatro Sanatçıları

GINNY : (Çayı Greg'e uzatır) Çok zor olmıyacak mı ? Al canım.

GREG : (Masaya sokulurken) Terliklerime bakıp ne güzel şeylermiş diyorsun aklından.

GINNY : Hangi terlikler ?

GREG : (Oturup ayaklarını uzatır) Bunlar.

GINNY : Terlikleri ne diye düşünüyüm

GREG : Düşünmüyor muydun ?

GINNY : Tabi ki hayır.

GREG : Ya ?

GINNY : Ayağında terlik olduğunun bile farkında değilim.

GREG : İşte asıl mesele de burada.

GINNY : Hangi mesele.

GREG : Bu mesele.

GINNY : (Yukarıdan aşağı bir süzer) Ciddi misin sen ?

GREG : (Çayını kaldırır) Şerefe.

GINNY : Seni özliyeceğim.

GREG : Sahi mi ?

GINNY : Özlemiyeceğimi mi sanıyorsun ?

GREG : Bu senin orada nasıl vakit geçirdiğine bağlı... tabii.

görsel tiyatro sanatlar

GINNY : Annemle babamla mı ? Güldürme beni.

GREG : Niye gidiyorsun öyleyse ?

GINNY : Uzun zamandır hiç gitmedim.

GREG : Ha, vazife yapıyorsun, yani.

GINNY : Eh, bir bakıma... Ama onları severim.

GREG : Ben de sevebilir miyim ?

GINNY : Galiba.. evet.

GREG : Güzel. Ben de geleyim mi ?

GINNY : Evet, iyi olur.

GREG : Bugün. Seninle.

GINNY : Bak yüzüncü defa söylüyorum. Seni beklemiyorlar. Hazır değiller... Çat kapı yanımda bir adamla gidemem ki evlerine. Sonra bana ne derler ?

(Bir sessizlik olur. GREG banyoya doğru yürür. Döner, kıza bakar).

GREG : Bu terliklere fena takdım doğrusu. Sen ne diyorsun ?

GINNY : Neye ?

GREG : Bunlara. Beğendin mi ?

GINNY : Eh, fena değil. Niye soruyorsun ?

GREG : Sadece ne düşündüğünü merak ediyorum.

Türsel tiyatro sanatları

GINNY : Şey... öyle bir terlik, işte... Dimi ?

GREG : Öyle. Ne güzel özetledin. (Yatağın kenarına ilişir)

GINNY : (Biraz bıkmağa başlamıştır) Yani ben olmadık bir iş mi yapmış oluyorum ? (Greg omuz silker) Greg, sana sordum?

GREG : Bilmem ? Yaptın mı ?

GINNY : Bilmiyorum. Sen bir şeyler söylemek istiyorsun ?

GREG : Ben mi ? Ben sesimi bile çıkarmadan olduğum yerde oturuyorum.

GINNY : Beni deli etmek için elinden geleni yaparak.

GREG : Saçma.

GINNY : Hiç de değil. Öyle yapıyorsun.

GREG : Ne diye seni deli etmek istiyecek misin, Söyler misin bakalım.

GINNY : Aman. Canın cehenneme. (Yerinden kalkar sağa doğru, elbisesini almak için ilerler. Durur, geri döner) Bana kalırsa senin bu terliklerin harikulade bir şey.

GREG : Teşekkür ederim. (GINNY yürür, elbisesini alır, tekrar ortaya doğru döner. GREG Banyoya doğru yürür. Terlikleri yatağın önünde bırakmıştır. GINNY ona bakarar gülmeğe başlar.) Ha ?

GINNY : Hah, bak şuna bak.

GREG : Birşey mi var ?

Şirsel Tiyatro Sanatlar

GINNY : Sen benim doğuş lekemle alay ediyordun. Senin de varmış.

GREG : Nerde ?

GINNY : (Poposunu işaret ederek) Nah, işte orada.

GREG : O doğuş lekesi değil ki, yara izi. Bu popo az mı ~~kavgalara~~ katıldı sanıyorsun. Sana da gösteririm.
(Banyoya girer. GINNY gülümsiyerek giyinmeğe başlar. Uzaktan GREG'in sesi duyulur) Of be ! N'oluyor böyle artık !

GINNY : Ne n'oluyor?

GREG : (Dışarıdan) Banyo da çiçek doluymuş.

GINNY : (Giyinmeyi bırakır) Evet, ben koydum. Öyle söylemiştim ya biraz evvel.

GREG : (Dışarıdan) Birini banyoya koydum tamam. Hepsi birden beş ediyor böylece.

GINNY : (Masumane) Sahi mi ?

(GREG banyo kapısında belirir. Odadaki öteki demetleri saymağa başlar)

GREG : Beş, altı, yedi, ... ve sekiz. Nerden geliyor bu çiçekler ?

GINNY : Bu senin getirdiğin.

GREG : Benim getirdiğim iki paralık küçük bir şeydi. Bunları kim getirdi ? Ha ?

GINNY : Bak ... bu sokağın köşesinde zavallı bir adam oturur. Çiçek satar... hem de çok ucuza. Dün müydü ! Evet dün Cuma akşamı önünden geçerken... vakit biraz da geç olmuştu... bir demet çiçek alayım dedim... Adam bana biraz daha ver hepsini, beşini birden götür diyince... reddedemedim... aldım getirdim hepsini.

GREG : Ya.

GINNY : Belki çalınmış maldı.

GREG : Kraliçenin bahçesinden olmalı.

GINNY : Olabilir.

GREG : Neyse öğrenmiş olduk. (Yeniden banyoya gitmek için dönmüşken durur, geri döner) Ha, aklıma gelmişken. bu yedinci ne oluyor ?

GINNY : Ha, ötekilerin hepsini alınca, bunu da hediye olarak verdi.

GREG : Anlaşıldı.

(Bundan sonraki konuşmaların arasında GINNY giyinmesini tamamlayıp, aynanın karşısında makyaja başlar. GREG banyoya girip çıkıp dolanmaktadır. O da giyinmesini bitirir.)

GINNY : Bir çay daha ister misin ?

GREG : (Dışarıdan) Lütfen. Söylesene, senin annen baban, ne diye bukadar korkacak (bir yabancıyı görünce ?)

GINNY : Niye korksunlar. Sadece biraz eski kafalıdırlar da. Herşey yolunda, usulüne uygun olsun isterler.

GREG :(Dışarı çıkar) Beni kabul ederler mi dersin ?

(GINNY bardakları yeniden doldurmaktadır)

GINNY : Tabii edecekler. Sadece... sadece babam biraz zordur... Benim için herşeyin en iyisini ister... yani kendi ölçülerine göre.

sürsel tiyatro sanatı

GREG : Ben en iyiyim.

GINNY : Biliyorum. Ama bunu onlara da anlatmam lazım. Ayrıca hazırlıksız olduğu bir gün evine biri gelince annem dehşet paniğe kapılır. (GINNY yatağın ayak ucu tarafındaki aynaya gider. Çayını da almıştır. GREG'in çayı masanın üstündedir. GREG banyodan çıkar. Pantalonunu giymiştir. Gömleğini, çoraplarını ve kravatını elinde taşımaktadır) Çayın orada.

GREG : Sağol. (Masaya yürür oturur. Çoraplarını giyer.)

GINNY : Saat kaç ?

GREG : Yirmi var.

GINNY : (Bir çığlık atar) Garanti kaçıracağım.

GREG : Hemen bir taksiye atla.

GINNY : (Boyanırken) Biliyordum zaten.

GREG : Telefon ediyim mi ?

GINNY : Allah kahretsin.

GREG : Taksi çağırayım mı dedim.

GINNY : Başka çaren var mı !

GREG : (Çoraplarını giyerken) Şimdi. Çoraplarımı giyer giymez.

GINNY : Sen de hiç işe yaramazsın.

GREG : (Alelade bir şey sorar gibi) Lower Pendan'da Salkım Söğüt Willasında kim oturuyor ?

GINNY : (Ekikolu dolaşır. Boyanmasını şaşırır ama kendisini çabuk toparlar) Bunu nerden öğrendin?

GREG : Kim oturuyor orada?

GINNY : (Oğlanın yanına gelir) Bu adresi nerden öğrendin ?

GREG : Çok güzel.. Salkım Soğut Villası.

GINNY : Sen benim şeylerimi mi karıştırıyorsun ?

GREG : Ne münasebet.

GINNY : Öyleyse o adresi nereden buldum ? Öğrenmek istiyorum.

GREG : Burda yazıyor (Sigara paketini gösterir) Bak. Salkım Söğüt, Lower Pendan. Ben de tanıyor muyum ?.

GINNY : (Yeniden aynaya gider) Hayır.

GREG : (Ayağa kalkar) Kim ?

GINNY : Bizimkiler. Annemle babam.

GREG : Ya. Dehşet bir hafızan varmış doğrusu... Yani ben de iyi bir evlat sayılmam, yani anasına babasına pek düşkün çocuklardan değilimdir ama... annemin babamın nerede oturduğunu ezbere bilirim.

GINNY : (Savunmaya geçmiştir) Bizim ofisteki birisi için yazmıştım... kızcağız almayı unutmuş olmalı. Okul arkadaşım olduğu için annemi babamı tanır. Onlara mektup yazmak istiyormuş... Oldu mu ?

GREG : Oldu. Sana inanıyorum.

GINNY : ~~Tamamen~~? Sonuna kadar?

Sonuna kadar.

GREG : ~~Tamamen~~. Yeter artık.

(GINNY çayından bir yudum alır)

GINNY : Bu ne bişim çay... Zehir zemberek. Ne diye sana tutuldum bilmem ki. (GREG'in yanından geçip mutfak tarafına doğru ilerler)

GREG : (Müteahmmil) Bak bir şey sorayım mı ?

GINNY : Sor.

GREG : Peki sen bana niye tutuldun ?

GINNY : Şey.

GREN : Evet ?

GINNY : Belki... sen bana niye tutuldiysan ben de sana ondan tutuldum. (tatlı tatlı gülümser) Harikulade bir adamsın... bu seni memnun edecekse. (Mutfağa geçer.)

GREG : (Kendi kendine) Fena sayılmaz.

(Terlikleri eline alır, tetkike başlar masanın sağ tarafına oturur. GINNY mutfaktan çıkar çayını sulandırmıştır. O da gelip sol tarafa yanaşır, tam oturacakken GREG elindeki terlikleri onun oturacağı iskemlenin üstüne bırakır)

GINNY : Şu anda bir taksi çağıracak olursak, beş dakikada gelse, on dakikada da istasyonda olurum. On dakikalık marjım bile kalır. Biletimi falan almak i ... Ayyy ! (Terliklerin üstüne oturmasiyle birlikte yeniden fırlaması bir olmuş, bu arada elindeki çayın yarısı masaya dökülmüştür) Aman Allahım ! (Terlikleri görür) Aman ne güzel şaka... bayıldım. (Terlikleri tutup yere fırlatır) Deli misin sen. Yapılacak işmi bu? Neyin var senin ?

görsel tiyatro sanatları

GREG : (Tövbekar) Afedersin. (O da ayağa kalkar)

GINNY : Afedersinmiş ! Şu hale bak. Bir bez alayım (Mutfağa doğru giderken) Bak, benden bıktınsa bunu açıkça söyliyebilirsin (GREG masanın sağında arkası GINNY'ye dönük olarak oturmaktadır. Gayet bedbaht bir ifade vardır yüzünde) Evet... böyle devam edebilir mi.. Delilik bu... hiç başka bir şey değil.

GREG : Öyle düşünüyorsan....

GINNY : Öyle düşünüyorsam mı. Başka nasıl düşünebilirim. Şu hale baksana. Dün geceden beri ne oluyor sana söyler misin. Zaten başımda bir sürü dert varken... bir de seninle uğraşamam.

GREG : (Sertçe kıza döner) Zaten... Senin bana ne yaptığının farkındamısın sen ?

GINNY : (Şaşırmıştır) Ne ? (Telefon çalar. GINNY bir an GREG'i süzmekte devam eder. Sonra uzanıp kaldırır) Alo ?.. Evet... hayır. Hayır... zannedersem yanlış numara çevirdiniz... evet... Bekleyin. (Telefonu kapatır) Biraz evvel ne demiştim bakayım ?

GREG : (Kenardaki eski fermuarlı çantasını alır) Ben de toparlansam iyi olur.

GINNY : Greg ?

GREG : (Birden sert) Çekil önünden. (Kendine ait eşyaları çantaya gelişi güzel tıkmaya başlar. Tıraş takımı, kolonya, banyodan aldığı kirli bir gömlek vs. çantasını kapatmak üzereyken)

GINNY : Şu sevgili terliklerini de unutma sakın !

GREG : Bunları mı ?

GINNY : (Elinc alıp uzatır) Buyurun.

GREG : N'apıyım... işime yaramaz onlar.

GINNY : Uzatma da al götür.

GREG : Hiç baktın mı acaba elimdekiler kaç numara ?

GINNY : Nebileyim ben.

GREG : (Oturur iskemlenin altından çektiği ayakkabılarını giymeğe başlar) Bir yerinde yazar mutlaka... Bak bakalım.

GINNY : (İçinin kenarına bakar) 44 yazıyor. N'olmuş ?

GREG : Benim işime yaramaz. Ben 41 bir giyiyorum... belki senin ayağına uyar.

GINNY : Biraz aptallık değil mi bu ?

GREG : Hangisi ?

GINNY : 44 numara almak... 41 giyerken.

GREG : Ben almadım ki.

GINNY : Kim aldı peki ?

GREG : Bilemem. Benim terliklerimde 41 numaradır.

GINNY : Bunlar kimin öyleyse ?

GREG : Bilmiyorum. Burada buldum. (Ayakkabısının son tekini de bağlamıştır)

GINNY : Nerede ?

börsel tiyatro sanatlar

GREG : Yatağının altında. (Biran sessizlik. GREG dikkatle kızı seyretmektedir. GINNY yavaş yavaş yatağa oturur) Bizim yatağımızın altında. Şuracıktakinin... Yahut da bu terliklerin sahibi olan adamın yatağının altında.

GINNY : Demek bütün mesele buydu.

GREG : (Ayağa kalkar, Sağ arkaya doğru gider, sonra yavaş yavaş kıza doğru yaklaşır) Biran tuhaf oldu. Uyandığım zaman, tam açılamamıştım... oldukça sersemdim. Evde yaptığımı yapmışım, ayaklarımla terliklerimi aradım yatağın altında. Alışkanlık işte. Hersabah yaptığım şey. Kendime gelmeme yardım eden şeylerden biri. Hence önemli şeylerdir bu türlü alışkanlıklar. Her sabah gözlerimi açtığım zaman kim olduğumu bildiğimi isbat etmek. Benim için bir nevi fobi bu. Gece kim olduğumu unutmak. Bazıları eve hırsız girerse diye korkar. Başkaları başka şeyden. Benim korkum...(Kızın yanına oturur) gece bir şey olup beynimin yıkanmasıdır... İşte böyle bu sabah ayağımı yatağın altına uzatıp terliklerimi ararken... bir yandan da kendi kendime, telaşlanma kendi evinde değilsin, burada terlik ne gezer diye telkin ediyordum. Bu sevgilinin evi, dünkü geceyi burada geçirdin ama yine aynı insansın sen diyordum. Sadece başka bir yatakta geceledin. Ama birden, bom ! Parmaklarımın ucuna bir çift terlik takılmaz mı. Biran ne hale düşmüş olabileceğimi düşünebiliyor musun ? O anı yeniden yaşamayı katiyen istemem. Biran bütün dünyam yıkılacak gibi oldu. Düşünebiliyor musun ?

GINNY : Ama sende hemen, kendine göre hüküm veriyorsun.

GREG : O terlikler ayağımdayken veririm.

GINNY : Öyle de peşin hüküm verirsin ki.

GREG : Dahası var... Mesela telefon açıyor, birine önce evet diyorsun, arkasından hayır... Buna da aklım ermedi...

görsel tiyatro sanatı

GINNY : Ne demek istiyorsun ?

GREG : Mesela biraz evvelden. Telefona cevap verdiğin zaman ne dediler ?

GINNY : Hatırlamıyorum.

GREG : Her ne dediler sen evet diye cevap verdin... 3457 mi orası diye mi sordu ?

GINNY : Olabilir. Ne var bunda ?

GREG : Olamaz canım. Onlar hayır sen hayır, burası 3457 derdin.

GINNY : Neye varmak istiyorsun yani ?

GREG : Yahut da orası 3457 diye sormuşlardır, sen de 3467 sorulduğunu sanarak evet diye cevap vermişsindir. Tamam mı ?

GINNY : Olabilir. Belki de öyle olmuşsundur.

GREG : Bunun üzerine onlar doğru numarayı çevirmiş oldukların ı sanmışlardır.

GINNY : Hayır, sanmadılar.

GREG : Öyle olması lazım, sen evet diye cevap verdin. Yani ben bir yere telefon edersem ve onlar da evet diye cevap erecek olurlarsa, doğru numarayı çevirdiğim kanaatine varırım , normal olarak. Sen varmaz mısın ?

GINNY : Hatasını çabuk anladı ama adam.

GREG : Demek erkekti arayan ? Öyle mi ? Ne dedi ?

Bursa Tiyatro Sanatçıları

GINNY : (Bıkkın) Valla tam hatırlamıyorum. Caliba, Jack sen misin dedi. Yahut ona benzer bir şey.
(Bir sessizlik olur)

GREG : Jack dedi, ha ? Sen evet diye cevap verdin, o da Jack sen misin diye sordu. Zavallı Jack. Jack orada olmadığına göre mutlaka bir şey olmuştur adamcağıza. Ne oldu dersin zavallı Jack'a ?

GINNY : Belki de Betty diye sordu. Hatırlamıyorum. Siz falancamısınız diye sordu' ben de hayır diye cevap verdim.

GREG : Öyle olsun, Betty dediğini kabul edelim.

GINNY : Sen memnun ol da her şeye razıyım.

GREG : Jack'da mesut olmuştur her halde. Acaba kimdi? Şu sokağın köşesindeki ucuz çiçek satan adamcağız olmasın. Kimbilir aklı nekadar karışmıştır.

GINNY : Tamam mı ? Rahatladın mı ? Bitti mi hepsi ? Ala...

GREG : Teşekkür ederim. Şimdi sana bir taksi çağırayım.

GINNY : Lütfen. (GREG yatağın yanına gidip telefonu kaldırır. Kenarda yazılı numaraya bakarak çevirir) Bana hiç güvenin yok, bakıyorum da.

GREG : Sen benim böylediklerime bakma.

GINNY : Bakarım tabii. Çünki gittiçe tahammül edilmez oluyorla

GREG : Yo, Sadece ben onlar kalbimin en derin köşesinden gelen sesler (Telefona) Alo, lütfen bir taksi yollarmısınız. Hemen şimdi.. Reddbury Square 41. Evet. Adım, Miss Whittaker. Evet, Kapının önünde bekliyor olacağım. Sırtımda mavi bir elbise ve beyaz bir pardesü var.
(Telefonu kapatır)

GINNY : (GREG'in yanına gider, kollarını beline sakar) Biliyor musun sen delisin... delinin, çılgının tekisin.

GREG : Mm.

GINNY : Bir anlaşma yapalım seninle. Bir daha böyle kavga ettiğimiz zaman, barışmadan ayrılmıyalım. Söz mü ?

GREG : Söz.

GINNY : Ne düşünüyordum biliyor musun ? Seni ilk gördüğüm günü. Hatırladın mı ?

GREG : Şunun suratından topu topu üç hafta geçti. Hafızam o kadar da kötü değildir hani. Malcom'un partisindeydik.

GINNY : Tamam. Seni orada tek başına oturur görünce, işte bu adam, diye geçirdim aklımdan. Onunla tanışmalıyım mutlak. Çok ilgi çekici bir insana benziyor. Öteki erkeklerden o kadar farklı ki... Sana bakıp gülümsedim. Sen de hemen karşılık verdin, ters ters bakarak. Hmmmm, dedim, benden hoşlanmadı. Ama ona sevdirecegim kendimi... bunun üzerine seninle gevezelik etmege başladım.

GREG : Ben de bu geveze şey de nereden çıktı, amma çenesi düşük diye düşünüyordum.

GINNY : O kadar da değildir hani...

GREG : Aradan on dakika geçmeden başından geçen bütün kötü tecrübeleri bana anlatıp bitirmiştin. Avucuna bir kaç kuruş mu sıkıştırmam, yoksa sarılıp öpmem mi gerektiğine karar veremiyordum bir türlü...

(Bir sessizlik olur, Ginny'nin keyfi kaçmıştır)

GINNY : O çekip gitmedi. Ben çekip gittim. Ben terkettim onu.

GREG : (Öndan yana çıkan bir eda ile) Tabii...

GINNY : (Hafifçe alınmıştır) Sahiden öyle.

GREG : (Peşkin etmeğe çalışır) Tabii, öyle olmuştur. Diyordum ki kendi kendime, ne tuhaftır şu dünya, hep başkalarını terk edip gitmiş insanlara rastlanır. Kimse terkedilmiş değildir. Hiç rastlamazsın terkedilmişe. Sen de tuhaf bulmuyor musun ? Bütün bu terkedilenlerin terkettiği zavallılar nerededir, dersin ? Denizlerin, nehirlerin dibinde mi yatıyorlar dersin ? Yahut da filler gibi ölüyor, sinekler gibi başka memleketlere mi kaçıyorlar acaba ? Ne dersin ?

GINNY : Oh, güzel günler. (Aynaya döner, ihtiyacı olan şeyleri çantasına doldurmağa başlar) Taksi geldi mi acaba ?

GREG : Şansın varsa. (Pencereye yürür)

GINNY : (Banyoya gider) Tırnaklarımı da trende yaparım.

GREG : Daha gelmemiş.

GINNY : (Dışarıdan) Sevgilim, üst çekmecede tırnak cilası var mı bakar mısın. Küçük beyaz bir şişe olmalı.

GREG : Bakarım. (Üst gözü açmağa davranır. Sıkışmıştır) Açamadım. Sıkışmış.

GINNY : Huyu kurusun hep öyle yapar. Altından çek.

GREG : Tenzilat malı olacak. (İkinci gözü çeker, hızlı çekmiştir, ikinci gözün içinde ne var ne yok ortalığa dökülür.) Allah kahretsin !

(Ginny gürültüyü duyunca dışarı fırlar. Saçını toparlamakta olduğu görülür. Elinde tarağıyla kalır ortada. GREG yere dökülenlere bakmaktadır. Pahalı cinsten iki üç çikolata kutusu çıkmıştır gözden)

GINNY : Becekirsiz. Ben - (Birden durur)

GREG : Bu çi----

GINNY : Onlar mı ?

GREG : Evet. (Yere eğilip toplamaya başlar) Bunları satan zavallı kim ?

GINNY : Hiç kimse. Bunlar numune. Bedava dağıtıyorlar. Çikolatacıda çalışan bir arkadaşım var. Fabrikadan veriyorlarmış. O oldum olası perhizde olduğu için kendisi, bana veriyor.

GREG : Sen de perhizdesin sanıyordum.

GINNY : Öyleyim. Ama onun kadar değil.

GREG : (Pek ikna olmuş değildir) Anlıyorum.

GINNY : (Farkeder) Yani başka nereden gelebilir ?

GREG : Aklıma bir sürü olmadık şey geliyor. En zararsızı da selefimden kalmış olmaları.

GINNY : Kimden ?

GREG : Yani benden evvelki, tamamen unuttuğun adamdan. Hatırladın mı ?

görsel tiyatro sanatı

GINNY : Oooh. Yıllar evveldi o. Unuttum bile. (Saçlarını bitirmek için aynaya döner)

GREG : Ya. (Yerdekileri toplamaga devam eder) Ondan pek söz etmedin bana.

GINNY : Ettimya.

GREG : Çok az ama.

GINNY : Geçmişte kaldı hepsi. Yüzünü bile unuttum desem yeridir.

GREG : Nerede şimdi ?

GINNY : Karısının yanındadır herhalde. Bilmem.

GREG : Yaşlıydı herhalde. Senin aşında bir kıza ne kadar müşfik davranmıştır herhalde. Ama pek ortak şeyiniz yoktu sanırım. Sana sık birinci dünya savaşı hatıraları anlatır mıydı ? (Çekmeceyi yerine takar)

GINNY : Domuzluk etme.

GREG : Ben mi ?

GINNY : (Oğlana döner) Greg.... Onunla karşılaşacak olsan ne yapardın ?

GREG : Suratına yumruğu indirirdim. Bütün gücümle.

GINNY : İnanırım yaparsın.

GREG : İyi olmuş. Adamın seni bırakıp gittiğine sevindim senin hesabına.

GINNY : O beni bırakıp gitmedi ki Ben terkettim onu.

GREG : (Ondan yana çıkarcasına) Tabii canikom...

GINNY : (Hafifçe alınmıştır) Sahiden öyle.

GREG : (Teskine çalışır) Tabii öyle olmuştur. Diyordum ki kendi kedime, ne tuhaftır şu dünya, hep başkalarını terk edip gitmiş insanlara rastlanır. Kimse terkedilmiş değildir. Hiç rastlamazsın terkedilmişe sen de tuhaf bulmuyor musun ? (Yatağa oturur) Bütün bu terkedenlerin terkettiği zavallılar nerededir ? Denizlerin, nehirlerin yedi kulaç dibinde mi yatıyorlardır dersin ? Yahut da filler gibi ölüyor, sinekler gibi kışları yok mu oluyorlar acaba? Ne dersin?

GINNY : (Elinde pardesösü olduğu halde geri döner. Pardesüyü sağdaki iskemlenin üzerine bırakır) Bilmem hiç düşünmedim.

GREG : Niye bıraktın adamı ?

GINNY : (İskemleye oturur) Sebebi vardı.

GREG : Ya ?

GINNY : Bak, bir şey anlatmıyacağıma göre, ağzını kapatsan iyi olur.

GREG : Pekala... pekala.

GINNY : Hem ne diye merak ediyorsun anlamıyorum. Sana ne. Ben senin eski yaşamınla ilgileniyor muyum ?

GREG : (Candan) Ama şekerim, benim yaşamım seni tanıdıktan sonra başladı..

GINNY : (Alaycı) Tabii, ne demezsin. (Kalkıp pencereye gider) Bu taksi de hani cehenneme kaldı !

GREG : Gelince kapının zilini çalacak.

GINNY : Sırtında mavi elbise ve beyaz pardesü olan bir adamı arıyacak. (Döner, yanına gelince GREG'in saçlarını karıştırır, okşar) Çılgın çocuk.

görsel tiyatro sanatlar

GREG : (Ellerini yakalar) Mmm. Biliyor musun ? (Ayağa kalkar) Düşünüyorum da... iyi bir iş yapmış oluruz... biz evlenirsek diyorum. Hem de tez elden.

GINNY : Ne zaman ? Şimdi mi ?

GREG : Yo.

GINNY : İyi bari. Yoksa gidip yeniden üst baş değiştirmem gerekirdi.

GREG : Yo, ciddi söylüyorum.

GINNY : Bu fikir... nerden çıktı böyle... birden !

GREG : İyi olur diye düşündüm.

GINNY : (Ellerini bırakır, bir kaç adım geri çekilir GREG'i seyretmektedir.) Yani şimdi sen, bana resmen evlenme mi teklif ediyorsun ?

GREG : Evet.

GINNY : Yaa. Ama şu anda çıkmak üzereyim ben.

GREG : Taksi daha gelmedi. Kararını vermek o kadar uzun sürmez umarım.

GINNY : Maalesef sürer. Biraz düşünmem lazım. (Bir sessizlik olur. Yatağın üstüne oturur) Şayet ciddiysen ne söyliyeceğimi bilemiyorum. Seni sahiden çok seviyorum. şimdiye kadar kimseyi sevmediğim kadar. Zannedersem... herhalde evet derim bu teklifine.... bir gün. Ama şu anda değil.

GREG : Anlıyorum.

GINNY : Greg, bunu sahiden ciddi olarak düşündün mü ? Bunu sorduğum için özür dilerim... Sen bana bunu pis bir hafta sonu veya pis bir ay için teklif etmiyorsun, değil mi ?

Gürsel Tiyatro Sanatları

GREG : Hayır, Pis bir ömür boyu için. Ne dediğimi biliyorum.

GINNY : Benden başka kimleri tanıyorsun ? Başka kaç kız oldu ?

GREG : Şey.

GINNY : Yani çok yakın demek istiyorum.... Ne demek istediğimi anlıyorsun.

GREG : Şey.... yani.

GINNY : Benden başka kimse yok... Ben ilkim değil mi ?

GREG : Açıkçası ...

GINNY : Benim için farketmiyecek. Ama senin için düşünüyorum. Yani başkalariyle mukayese edince benim için dünyanın en büyük cadısı diyebilirsin.

GREG : Hiç de değilsin... (Biraz eddiseli) Yoksa öyle misin ?

GINNY : Evlendikten sonra öyle olduğumu düşünürsen çok kötü olur.

GREG : (Sağa, kapıya doğru yürür) Ne yapmamı istiyorsun?

GINNY : Sadece emin olmanı istiyorum.

GREG : Eminim.

GINNY : Güzel, memnun oldum.

GREG : Ben ne yaptığımı biliyorum, merak etme.

GINNY : Güzel, sevindim. (Kalkar, çantasını alır)

(Kısa bir sessizlik)

GREG : (Sağdaki iskemleye oturur) Şu bir kaç dakika içinde karar vermem mümkün mü ?

GINNY : Neden ?

Görsel Uyarlama Sanatları

GREG : Yani... diyorumki karar verirsen ben de seninle gelir annenle babanla konuşurduk.

GINNY : Greg, hayır.

GREG : Hemencecik... okadar.

GINNY : Kabul etmiyorum.

GREG : İyi ama...

GINNY : Hayır, hayır, hayır. (GREG bitmiştir. GINNY yanına sokulur hafifçe öper, onu teskine çalışır) sevgilim, bir tanem benim.... yapamam. (Kapının zili çalar) Lanet olsun, taksi de geldi. Fırlamam lazım. (Oğlanı bırakıp eşyalarını toparlamağa başlar) İstersen gel, beni yolcu edersin. (GREG cevap vermez pencerenin önüne gider) Yedi civarında dönerim. İstersen sen de o saatlerde gelir. İçeri girer beni beklersin. (Zil yeniden çalar) Geliyorum.

GREG : Seni üzmek istemiyorum ama. Taksi şöförü değil.

GINNY : Değil mi ?

GREG : Yürüyerek gelmediyse değil. Taksi yok kapının önünde.

GINNY : Ya. (Kapıya doğru yürür) Dur bakalım kimmiş.

GREG : (Yolunu keser) Ben bakarım.

GINNY : Yo, yo. Ben bakarım.

GREG : Bırak ben açayım. (Kapının tokmağını tutar kızın yolunu keser)

GINNY : Bırak canım.

GREG : (Kızı hafifçe geriye iterek kapıyı açmağa davranır) Şimdi hallederim ben.

GINNY : İyi ama Greg... (Kapı yeniden çalar)

GREG : Sen burada bekle.

(GREG dışarı çıkar, kapıyı açık bırakmıştır. GINNY bir an müterreddit kalır, sonra pencerenin önüne gider. Telefon çalar. Birden irkilir. Kapının aralığından bakar. GREG'in meşgul olduğunu görünce telefona koşar kaldırır. Alçak sesle konuşmağa başlar)

GINNY : Evet... tamam... beni dinle, artık tahammülüm kalmadı. Canıma tak ettin.... evet... artık konuşacak bir şey kalmadı.... Yeteri kadar konuştuk... hayır... (GREG içeri girer. Bir an durur konuşmaya kulak verir. Sonra geri çekilir) Bir daha bana telefon edecek olursan.... evet çok canımı sıkmağa başladın... evet... evet ... evet. (Telefonu kapatırken GREG neşeli bir tavırla içeri girer)

GREG : Geldim işte

GINNY : Oh.

GREG : Oh müjdeler olsun. Noel Baba gelmiş. Bitişik Dairedeki hanıma bırakmışlar. Ondan aldım. (Elindeki paketi uzatır) Bak.

GINNY : Öyle mi. (Sessizlik) Aman ne hoş. (Kutuyu alır) Teşekkür ederim. (Elinde kutu olduğu halde öylece kalmıştır)

GREG : Açmıyacak mısın ?

GINNY : Hayır. Şu anda değil. Herhalde kitaptır yine. Boyuna yolluyorlar.

GREG : Kim yolluyor.

Yayınevi.

GINNY : Abone olduğum ~~kitapçı~~. Kırk sefer kestiğimi söylediğim halde (Kağıt sepetinin içine sokuşturmağa çalışır) istemiyorum.

GREG : Hay allah. (Sessizlik) Telefon mu çalmıştı ?

GINNY : Ne zaman ?

GREG : Biraz evvel

GINNY : Yoo, başka daireninkiydi herhalde.

GREG : Olabilir... Herhalde öyledir. (Pencerenin önüne gider. Sırtı kıza dönük olduğu halde dışarıyı seyretmektedir.)

GINNY : (Sabırsızlıkla dolanmaktadır) Beklemeyip yola çıksam mı acaba ? (Sessizlik) Yürüsem on dakikada varırdım. (Sessizlik) Burda taksi beklerken treni mi kaçıracağım... On dakkada varırdım, değil mi ? (GREG hiç duymuyormuş gibi aldırmamaktadır. Birden) Biliyor musun, o terliklerin nereden geldiğini hatırladım.

GREG : Nerden ?

GINNY : Sen Jane ile tanışır mıydın ?

GREG : Hangi Jane ?

GINNY : Bu dairede birlikte oturduğumuz kız arkadaşım ? Hayır, tanımazsın. Seninle tanışmadan biraz evvel taşınmıştı.

GREG : (Masanın altında duran terlikleri tetkik için ilerler) Onun mu bu terlikler ?

GINNY : Hayır, ama küçük bir köpeği vardı.

GREG : Köpeği mi ?

GINNY : Aslında kocaman bir köpekti ya... Bu onun terlikleri.

GREG : Ya. Ne cinsti bu ? Dane mi ?

GINNY : Hayır, şey canım...

GREG : Goril...

GINNY : Hayır canım, şu ufak tefek köpeklerden biri... ne derler adına?

GREG : Hadi neyse, deyelim ki, bu köpek içindi. Zavallı hayvancığın iki ayacığımı vardı... Olsun, esaslı iki ayakmış ama.

GINNY : Daschǧund. Tamam buldum. Dȧschȧund.

GREG : (Yatak odasına doğru yürür) Bir dakika.

GINNY : Nereye gidiyorsun ?

GREG : Öteki çifti bir yerde bulabilir miyim diye bakmaya. Buna tahammül edemem doğrusu.Küçük köpeğin dört ayak yerine koskocaman iki ayakla dolaşması fikrini kafamdan söküp atmalıyım. Olacak iş değil yani. Öteki çifti bulamayacak olursam, bu gece gözüme uyku girmeyecek... Aa, bir dakika, belki bunları sadece ön ayaklarına takıyor, dışarı çıkarken de arka ayaklarına asker potinleri giyiyordu. Herhalde öyle olmalıydı tamam, başka türlü olamaz. Evde, veya dışarda oluşuna göre değiştiriyordu ayağındakileri herhalde. Akıllı köpekmiş valla...

GINNY : Bitti mi :

GREG : Hemen hemen.

GINNY : Keyfin geldi mi ?

GREG : Eh, işte...

Sürsel tiyatro Sanatlar

GINNY : Lütfen bana... güven.

GREG : Öyle mi ? (Kapının zili çalar)

GINNY : Sana söz veriyorum. Yemin ediyorum. Şu anda senden başka kimse yok.

GREG : Taksin geldi.

GINNY : Sadece sen... başka hiç kimse yok.

GREG : Yok mu ?

GINNY : Mok. Hayır, yok.

(Uzaktan kapının vurulduğu duyulur)

GREG : Hadi git artık.

GINNY : Tamam. (Eşyalarını toplayıp kapıya doğru yürür) Seni seviyorum.

GREG : (Gülümsiyerek başını sallar) Ben de seni. Güle güle.

GINNY : Görüşürüz. (adamı öpüp çıkar)

(Ginny çıkar. Biraz sonra ön kapının açılıp kapandığı duyulur. GREG de hazırlanmağa başlar. Bir ara kağıt sepetinin yanından geçerken merakını yenemez, atılan paketi alır, eliyle yoklar, şöyle bir sallar. Bir tıkırtı gelir. Ambalajından küçük bir delik açıp içindekini kontrol eder. Derin bir of çekerek, deliği büyütür. Sonra paketi olduğu gibi açar. Kağıtların arasından çok pahalı cinsten kalp şeklinde bir çikolata kutusu çıkar. Bir sessizlik olur. Sonra GREG bir karara varmış gibidir.

yörsel tiyatro sanatları

Saatine bakar. Eşyalarını toparlar aceleyle, kapıya koşar. Birden durur, geri döner sigara paketini alıp üzerindeki adresi bir daha okuyup, içinden tekrarlar. Kapıya koşup dışarı çıkar, sertçe çekip kapıyı kapatır.)

PERDE

görsel tiyatro sanatlar

İkinci Tablo

(Güneşli bir hava, oldukça modern bir evin bahçesinin bir köşesi. Philip ve Sheila kahvaltı masasındadırlar. Kuş sesleri gelmektedir.)

Philip - Bu marmelatı pek sevmedim doğrusu.

Sheila - Al benden de o kadar.

Philip - Niye aldın öyleyse.

Sheila - Şişesine bakınca dışarıdan ne mal olduğunu anlıyamamıştım, değilmi ?

Philip - Hmm. (gazetesine döner)

Sheila - Bizim alıştığımızdan yoktu.

Philip - O da, olmasa olurdu.

Sheila - Şimdi söylüyorsun ama bunu. Sen daha ev....

Philip - Bana daha evvel sormuş olsaydın, doğru dürüst reçel yiyelim derdim.

Sheila - Acaba söylemeseydin ya.

Philip - Söylüyorum işte şimdi.

(Bir sessizlik olur)

Sheila - Biraz daha çay ?

Philip - Evet... Varsa, tabii.

Sheila - (Bardağına çay doldurur) Al bakalım, varmış. (Philip belli belirsiz homurdanır, kalan yerine oturur) Bu sabah golf oynamıyor musun ?

Philip - Bilmem.

Sheila - Hava çok güzel ama.

Philip - Öyle.

Sheila - İyi gelir, ridersen. Böyle bir havada çok iyi olur yukarısı.

Philip - Hangi yukarısı ?

Sheila - Golf yeri.

Philip - Golf sahası demek istiyorsun.

Sheila - Ha yeri, ha sahası.

Philip - Sahası denir ısrarla.

Sheila - İştahını açar. Senin yerinde olsam giderdim.

Philip - Bırak da su sabahlarımı istediğim gibi geçireyim, ha ?

Sheila - Öyle olsun. Biraacık canlandırır seni diye düşünmüştüm de.

(Philip gazetesini okumağa devam eder. Bir ara birden güler.)

Philip - Çok komik bir şey var burada, diyor ki... ıı.. Yendiğine sorulanların yüzde sekseninin verdiği cevaba göre.. hah hahaa...

Sheila - Ne diyormuş ?

Philip - Bir şey demiyor. Bir an için komik geldi de.

Sheila - Ya...

(Bir sessizlik olur)

Philip - Bu sabah mektup gelmedi mi ?

Sheila - Hayır, maalesef.

Philip - Ya. Hiç mi ?

Sheila - Hiç.

Philip - Vay canına. Birisi ihmal etmeğe başlamış galiba !

Sheila - Ne demek istiyorsun ?

Philip - Ben bir yerden mektup beklemediğime göre, benim için önemi yok. Ama sen bir hayli bozulmuşsundur her halde.

Sheila - Ne demek istediğini anlıyamadım doğrusu.

Philip - Şunu demek istiyorum ki, bu evde yaşayan iki insandan sadece birine, yani yalnız sana pazar günü mektup gelir.

Sheila - Bu sadece üç defa olmuş bir hadise.

Philip - Bu kadarı yetmez mi ?

Sheila - Bak işte bugün mektup filan gelmedi.

Philip - Postacı bakta da onlan herhalde.

Sheila - Mümkündür. (sessizlik olur) Evde oturmağa karar vermene memnun oldum.

Philip - Mmmmm...

Sheila - Bu günlerde o kadar az görebiliyoruz ki birbirimizi.

Philip – Ya, öyle.

Sheila – Her zaman bir yerde işin çıkıyor.

Philip – İş öyle icabettiriyor. Hem insan iyi şeyleri her zaman yapamıyor bakıyorsun, öyle değil mi ?

Sheila – Öyle.

Philip – Sonra sen de kendi başına dinlemek istersin.. Yeni işlerinle meşgul olacak vakte ihtiyacın vardır.

Sheila – Ne gibi ?

Philip – Bir takım işler işte.

Sheila Ha.Ha.

Philip – Nesela Cooper'lere bakarsan. Otuz yıllık evliler hâlâ ne kadar mutlu bir çift. Herhalde bunun başlıca sebebi kocanın yılın dokuz ayını dışarıda iş seyahatlerinde geçiriyor olması. Bence.

Sheila – Onun yaptığını yapmaya özenmiyorsundur umarım ?

Philip – Yo, yo. Güney Amerika'yı sevmem oldum olası.

Sheila – Senin şu Avrupa işi ne durumda ? Şirket hesabına yapacağın seyahat yakın mı ?

Philip – Ha, o mu? Henüz son şeklini almadı, tam belli değil.

Sheila – İnşallah vaz geçmezsiniz. Doğrusu ben dört gözle bekliyorum.

Philip – Hâlâ niyetlisin demek ?

Sheila – Tabii, sen değil misin ?

Philip – Ne zamandır düşünüyorum bu meseleyi. Pek entresan gelmiyor artık. Oldukça sıkıcı gözüne.

Sheila – Sıkıcı mı ?

Philip – Yani pek bir tatil olmayacak. Bir nevi yarışa çıkarcasına koşuşma. Fransa, Almanya, İspanya, İsviçre, Hollanda, Danimarka ve İsveç. Bir istasyondan bir başkasına koşuşmak. Çok yorucu bir şey aslında. Bölenip dinlenmeyle ilgisi yok.

Sheila – Geçenlerde ilk defa bahsettiğin zaman böyle konuşmamıştın.

Philip – Belki ama, işin aslı bu.

Sheila – Yani benim gelmemi istemiyorsun.

Philip – Bu tamamen sana kalmış bir şey. Ama zerre kadar hoşuna gideceğini de zannetmiyorum.

Sheila – Gitmez mi ?

Philip – Yine de sen bilirsin tabii.

Sheila - Pekâlâ. Gitmekten vaz geçtim. Burada kalıyorum.

Philip - İyi edersin. Burada daha çok eğleneceğinden eminim. Hele beni bir kaç hafta ayak altından neşeleştiracak olursan.

Sheila - On gün.

Philip - Şöyle böyle.

Sheila - Ben de on günlük kahve festivali yaparım sabahları. (Heyecansız) Yaşasın. (Bir an sessizlik olur) Sen tek başına sıkılmayacak mısın ?

Philip - Biliyor musun, hafta sonları mektup almam biraz tuhaf oluyor.

Sheila - Neden ?

Philip - Şey. Çünkü... Haftanın bir çok günleri ben burada oluyorum, ondan sonra cumartesi ve pazar günleri sana buraya mektuplar geliyor... Ben olsam, böyle yapmazdım.

Sheila - Sen olsan nasıl yapardın ?

Philip - Kocanın uzakta olduğu günler gönderirdim mektupları... ki, hiç bir zaman haberi olmasın.

Sheila - Belki hafta içinde de mektup geliyor bana.

Philip - Olabilir. Ama hafta sonlarında mektup göndermek durumu iyice ortaya çıkarmak olur. Bu çok tuhaf bir usul doğrusu.

Sheila - Bu meseleyi daha evvelce de konuşmuştuk sanırım.

Philip - Bir maceranın en zevkli tarafı onu gizli tutabilmekten doğar. Hele evli olunca.

Sheila - Belki senin için öyle. genel

Philip - Ben ~~genel~~ olarak konuşmuyorum. Ama şimdi oyun bitti sayılır. Çünkü ben öğrendim.

Sheila - Farkeder mi ?

Philip - Pek etmez. Ne düşündüğünü biliyorum... Benim biraz daha .. ne bileyim... biraz daha sinirli... veya kızgın olmam gerektiğini düşünüyorsun... Ama neden bilmem... Bir türlü kuburmuyor için...

Sheila - Neden olduğu malum.

Philip - Yani yüz yüze gelecek olsak.. Yani onunla ben karşı karşıya gelecek olsak...

Sheila - Sonra ?

Philip - Çok ilgi çekici bir şey olurdu değil mi ?

Sheila - Öyle.

(Bir sessizlik olur)

Philip - Ne yemek var ?

Sheila - Domuz.

Philip - Yanında da bir sürü sebze vardır inşallah.

Sheila - Bir sürü. Adeta sebze içinde yüzüyor.

Philip - Bu tabiri de ilk defa duyuyorum... Bugün bostanlara bir göz atayım. Belki de bugün başlayabiliriz. Sebzeleri bir görsem. Son zamanlarda bir ok attın mı hiç ?

Sheila - Hayır...

Philip - Ohhh. Harikulade ! Bir iki hafta daha geçsin, o zaman görecekmişin. Diz boyu olur hepsi. Otlar, zırmanlar, deve dikenleri. Aklına başka ne gelirse. Hele o yerde sürünen şeyler, ayrık otu mu ne ? Kasnlya gibi olmuş yapraklarıyla. Bahçenin halini bilidiklerinden yayıldıkça yayılmışlar. İşe de yaramaz ki mübarekler insanın çok dikkatli olması gerekiyor. Geçen yıl semizotlarını hatırlar mısın ? Ne kadar çok olmuştu. Kahvaltıda bile semizotu yiyecektik neredeyse. Hani o kitabın da bir faydasını görmedik. Benim yetiştirdiğim şeyler hakkında hiçbir şey yazmamışlar. Hiç ama. Yahut da kitaptaki resimlerden ben bir şey anlamıyorum. Bence asıl kabahat içeri bir adam sokmamakta oldu. Çok daha iyi olurdu bilen birini tutsaydık, bir olmazsa şöyle köyden gelip gidecek birini bulsaydık. Senin adam bahçeden anlıyor mu, ha ?

Sheila - Anlamam.

Philip - Yazık, anlamıyor. (Sessizlik olur) Belki Kent'e giderim ben de.

Philip - Efendim ?

Sheila - Ben de bir hafta sonu geçirmek için Kent'e giderim belki.

Philip - Ne diye ?

Sheila - Değişiklik hoşuma gider. Natalie mektup yazıp davet ediyordu galiba.

Philip - Kuzenin olan mı ?

Sheila - Evet. O civarda küçük bir yazlık evi vardır, bir hafta sonunu beraber geçirelim diye yazıp durur.

Philip - Natalie adında bir kuzenin olduğunu bilmiyordum.

Sheila - Bilmiyor muydun ? Pek sık adını anmam da, onlan olacak.

Philip - Neyse, sit, tabii...

Shila - Bir şey demezsin değil mi ?

Philip - Niye diyeceksin, ne münasebet.

Sheila - Sen burada yanlız kalmış olursun da, Hafta sonu her işini kendin görmen gerekir, bakacak kimsen olmayacak, idare edebilir misin ?

Philip - Her halde.

Sheila - İstersen ben, Ching'i ayarlayabilirim.

Philip - İstemez.

Sheila - Zor olmaz mı ?

Philip - O kanuna tahammül edemediğimi bilirsin.

Sheila - Tamam, Bu meseleyi hallettik öyleyse.

(Gitmek için döner)

Philip - Sheila.....

Sheila - Efendim ?

Philip - (Mültefit) neydi canım....

Sheila - Anlamadım.

Philip - Bırakalım bütün bunları ha ? Sen de biliyorsun, ben de.. İkimiz de farkındayız işin.... Ne diye böyle sürüklüyip götürüyorsun ? Neyi isbat etmeğe çalışıyorsun ?

Sheila - Korkarım ne demek istediğini hâla anlamadım.

Philip - (Kızmağa başlar) Allah aşkına, bütün bunlarla ne elde edeceğini sanıyorsun ? Ha ? Tine neyi yutturabileceğini sanıyorsun ? Her halde bana bir şey yutturamıyorsun. Bunun sen de farkındasın pekâlâ. O halde neden.....
Ne lüzum var bu numaralara ?

Sheila - Ne demek istiyorsun ?

Philip - Ne demek istediğimi pekala biliyorsun. Bir takım ipe sapa gelmez laflar. Oyunlar. Her hafta sonu aynı şey. Çoğu zaman karşında bir kaçak var sanıyorum. Bugün geliyor mu ? Bu haftada yazdı mı ? Telefon edecek mi ? Bu oyunu bugüne kadar yeteri kadar devam ettirdik. Ama baktım inanmadım, anlıyor musun ? Baktım. Yeter artık. Bak, ciddi söylüyorum, gidip bir doktora göstermelisin kendini. Kafanda bir şeyler tarafından var mutlaka.

Shelia - (Bir müddet sustuktan sonra) Bitti mi ?

Philip - Evet.

Shelia - Hayatımda bu derece manasız ve akıl almaz bir davranışa ilk defa şahit oluyorum. Kuşum neyi var senin? Bence ridip biraz golf oynamayacak olursan iyi gelecek. Kafanın içini yiyenlerden kurtulursun belki birazcık. Ne halin varsa... (Tepsiyle birlikte mutbaha girer....)

Philip - Pes..... Teslim....

(Elindeki gazeteyi yere atar, ayağa kalkar, derin derin nefes alarak bir müddet durur, sonra çiçek tarhlarına doğru yürür, kendi kendine mırıldanarak çiçekleri tetkik eder.)

Hmm, iyi büyüyorlar. Öyle demişlerdi zaten. (daha yakından bakar) İyi, iyi....(İyice sokulur, adeta çiçeklerle konuşmaktadır) Güzelleşiyorsunuz. Az para dökmedim sizler için. Karşılığını göreyim bari... Haydi bakayım, daha güzelleşin, göreyim sizi.

(Çim makasını alır yerden. Biraz düzeltmeğe kalkışır gibi, fakat doğru dürüst kesemez, bozar. Tam o sırada Shelia dışarı çıkar, masa örtüsüyle geri kalan şeyleri toplamak için gelmiştir.)

Biliyor musun, bu hava böyle gitmeyecek. Pazar akşamına doğru yağmur yağarsa, hiç şaşmayacağım.

Shelia - Çiçekler için iyi olur.

Philip - Orasını pek bilemem ama. Bütün yıl yeteri kadar yağmur yediler bence.

Shelia - Erbabı sensin bu işlerin. Bahçeyi belliyordun, n'oldu?

Philip - Dursun, biraz tırmık işi yapacağım bugün. Bellemek gelmiyor içimden.

(Philip bahçe tarafından çıkar. Shelia yavaş yavaş oyalanarak masa örtüsünü katlar. Hayal aleminde gibidir. Evin bulunduğu istikametten Greg içeri girer. Kuşkulu kuşkulu adım atmaktadır. Shelia'yı görünce bir an tereddüt eder. Elinde çantası ve kolunda pardesüsü vardır.)

Shelia - (Kendi kendine) Senin masalla ikisi arasında pek fark göremiyorum ben.

Greg - (Bir anlık tereddütten sonra) Merhaba.

Shelia - (Korkmuştur) Ah !.... ha, merhaba.

Greg - Merhaba.

Shelia - Siz... Siz şey misiniz ?

Greg - Affedersiniz...?

Shelia - Yani birisini mi arıyorsunuz ?

Greg - Evet.

Shelia - Kocamı mı?

Greg - Yoo, pek sayılmaz.

Shelia - Beni mi ?

Greg - Kısmen.

Shelia - Peki o, öyle olsun. (tebessüm eder) Oturmaz mısınız ?

Greg - Teşekkür ederim. (Oturur. Shelia ayaktadır) Bahçeniz çok güzelmiş.

Shelia - Evet... biz de çok... çok severiz.

Greg - Bu kadar güzel olacağını hiç düşünmemiştim doğrusu.. fevkalade....

Shelia - Evet, öyledir.

Greg - Şu sardunyalara bakın. Ne kadar büyümüşler. Nasıl ediyorsunuz da bunları bu kadar büyütüyorsunuz?

Shelia - Şey... Devamlı bakımla tabii. Kocaman nasıl derler eli yeşildir biraz.

Greg - Bunlar adeta birer ortanca olmuş.

Shelia - Belki misiniz söylediğinizden. Sardunya değil ki o gösterdiğiniz.

Greg - Şey... Her ne ise.

Shelia - Zakkum derler ona.

Greg - Her ne ise, yine de çok güzel.

Shelia - Teşekkür ederim.

(Bir an acemilik olur. Kadın müteredditi bir şekilde gülümser)

Greg - Burası Salkım Söğüt Villası değil mi ?

Shelia - Evet.

Greg - Lower Pendon'da ?

Sheila - Evet.
Greg - Tamam. Birden yanlışlıkla başka bir eve girdim gibi oldu da.
Sheila - Galiba SÖNÜT Villası burasıdır, yanlış yere gelmediniz.
Greg - Memnun oldum.

(Sessizlik olur)

Sheila - Ailenizi de beğeneceğinizi umarım.
Greg - Öyle ! Ben de onlara bakıyordum.
Sheila - Çok asilane bir duruşları var, öyle değilmi ?
Greg - Şahane.
Sheila - İnsana nasıl bir... bir güvenlik hissi veriyor.
Greg - Öyle. Dalından tutup sökülecek gibi değil.
Sheila - Katiyen. (sessizlik olur) Daha evvel tanıştık mı biz sizinle ?
Greg - Zannetmem. Benim bildiğim kadarıyla, hayır.
Sheila - Ya.
Greg - Sanki tanışıyormuşuz gibi geliyor, değil mi ?
Sheila - (Güleref) Sahiden öyle.

(Sessizlik olur)

Greg - Bakın, sizin kim olduğunuzu bile bilmiyorum. Benim adım Greg....
Sheila - Yaa..
Greg - Gregory aslında.
Sheila - Aa, benimki de Sheila. Memnun oldum.
Greg - Ben de.
Sheila - Uzaktan mı geliyorsunuz ?
Greg - Londra'dan.
Sheila - Arabayla mı ?
Greg - Hayır, trenle. İlk terene yetiştim... Bilhassa....
Sheila - Bilhassa ha. (birden aklına gelir) Bir yudum su içmek için uğramış olmayasınız ?
Greg - Hayır. Niye sordunuz ?
Sheila - Birden aklıma geldi. Sık sık böyle uğrayan olur da.
Greg - Sahi mi, içme falan mı ?
Sheila - Neresi ?
Greg - Burası.

Sheila – Yok canım, zannetmiyorum. Tarih bilirim azıdır, bir zamanlar öyle bir şey iddiyaa bile, bugün değil.

Greg – Ya.

Sheila – Bunca yoldan hiçbir şey için gelmiş değilsinizdir her halde ?

Greg – Niye sordunuz ?

Sheila – Su almıya da gelmiş olmadığınıza göre.

Greg – Hayır.

Sheila – Ya.

(Sessizlik olur. Greg huzursuzdur biraz, Sheila da öyle.)

Greg – Ben daha evvel geldim galiba.

Sheila – Daha evvel mi ?

Greg – Evet.

Sheila – Başka gelenlerde mi olacak ?

Greg – Yo, ~~Yalnız~~ o hanım. Ama benim geldiğimden haberi yok onun.

Sheila – Yok mu ?

Greg – Yok.. Beni burada gördüğü zaman hiddetinden boğazıma sarılacaktır belki.

Sheila – Ya...

Greg – Böyle damdan düşer gibi karşınıza çıkmış olmamı yapla-mıyorsunuzdur inşallah.

Sheila – Yo, hayır.

Greg – Meğer bu. Planıma göre, o trenden indiği zaman ben de buranın istasyonunda olacaktım. Şaşırtmak istiyordum kendisini. Ama ilk treni kaçırmış olmalı. Onun için ben de yürüyüp buraya geldim.

Sheila – İyi ettiniz.

Greg – Ginny yok tabii.

Sheila – Pardon

Greg – Ginny yok değil mi ?

Sheila – Yok. Bir cinimiz yok maalesef. Ama biraz şeri verebilirim, isterseniz.

Greg – Yoo, şimdi istemem. Teşekkür ederim.

Sheila – Nasıl isterseniz.

Greg - Yine de teşekkür ederim ama.

(sessizlik olur)

Sheila - Bu yazın ilk sıcağı sayılır değil mi ?

Greg - Öyle. (Karşısındaki kadına sözer bir müddet) İnanılmaz.

Sheila - Anlayamadım.

Greg - Gerçekten inanılmaz. (Gülümseyerek başını sallar)

Sheila - Korkarım ki... ne demek istediğinizi anlayamadım ?

Greg - Böyle söylediğim için gücenmediniz bana, değil mi ? Aslında kompliman olsun diye söylemiştim.

Sheila - Hayır gücenmedim.

Greg - Yani şu ki... katır katır değmeyeceğinizi biliyorum beni... katır katır keseceksiniz beni, sizi daha yaşlı bir insan olarak düşündüğümü söylediğim zaman, biliyorum...

Sheila - Daha yaşlı mı ?

Greg - Evet, çok daha yaşlı. Çok apaçık bir şey ama sizi hep ekseldi, ihtiyar bir hanımına olarak düşünmüştüm.

Sheila - (Biraz zoraki yollu bir kahkaha atar) Peki ama bu fikri size kim verdi ?

Greg - Şey, genellikle başkalarınınkini de insan kendinin'kiler gibi düşünür. Değil mi ?

Sheila - Neyi ?

Greg - Anneleri...

Sheila - Nasıl.. ha.. Affedersiniz, birden aptallaştım da.

Greg - Ziyanı yok. Yani ne münasebet. Aptallaşan biri varsa o da benim. Yeni insanlarla tanışırken bir sinirlilik çöker üstüme. Yalnız sizinle değil, herkesle öyle olurum. Otobüs biletçileriyle bile... Bazı sabahlar otobüse binerim, bilmem size de öyle olur mu, otururken uzaktan biletçi görünür, yavaş yavaş bana doğru yaklaşmaktadır. Kendi kendime bunun imkanı yok bu adamlar konuşamıyacağım ağzımdan tek kelime çıkmıyacak diye düşünürüm. Ferega bayım ? diye soracaktır. Ben ağzımı açacağım ve asa aaah aaaah.. Ağzımı açacağım ve tekkelime çıkmıyacak... Böyle olun mu, kendi kendime prova etmem lazım gelir ne söyleyeceğimi. Dört peny... dört peny, diye. Yine böyle bir sabah her şeyi prova ediyordum kafamın içinde. Kapıcıya söyleyeceğim günaydın kelimesini bile... Derken otobüse bindim, bi-

İkisi x biletçi geldi, adamlar bir paket sigara istemedim mi.... O gün akşama kadar kimseyle tek kelime konuşmamıştım.

Sheila – (Belli belirsiz hoşlanmıştır) Olur bazen. Böyle hallerde ben otombile binerim.

Orer – Tabii... şey...

Sheila – Öyle. Ama benim için pek problem olmıyor bu. Yalnız hatırlarım, okula gidiyordum, bütün öğrencilerin önünde bir şiir okumam rica'mişti da... öyle nasıl bozulmuştu ki, tabii çok renkçim o zaman. Bir yarışma gibi bir şeydi bu, okulumda kaldığına göre. Bir an kafamın içinde herşeyin boşaldığını hissetmiştim. Ezberlediğim şeyleri verbatim okumak zorunda kalmıştım.

Orer – Ne büyük talihsizlik.

Sheila – Ya. Ama sonunda ne oldu, birinci ödülünü ben kazandım ve herşey iyi bitti. Zaten kazandığım tek ödül de bu oldu. Öyle yarışmacı.

Orer – Ne ödül verdiler ?

Sheila – Unuttum.

(Sessizlik olur)

Orer – Filmler nerede kaldı. Bu saate kadar çoktan gelmesi gerekirdi..

Sheila – Vah vah...

Orer – Bekle, şimdiden söyliyeyim size daha iyi olur... Meselexxx şu... Dün gece Jimmy'e dedim ki...

Sheila – Ne dedinde ?

Orer – Evlenmeğe karar kılmam gerekir.

Sheila – Sahi mi ?

Orer – Evet.

Sheila – Tebrik ederim.

Orer – Kazandınız ya ?

Sheila – Ben mi ?

Orer – Siz.

Sheila – Ne diye kazanayım ?

Orer – Hiç haberiniz yoktu, değil mi ?

Sheila – Yoktu caliba...

Orer – Şimdi... Beni biraz tanıdıktan sonra... Yani onlarda tanımış sayılmazsınız ama.... bu iş yürür mü dersiniz ?

Sheila - Hangi iş ?

Greg - Bizim evliliğimiz.

Sheila - Niye yürümesin... Sağlam ve sıhhatli görünüyorsunuz. Şayet birbirinizi de seviyorsanız.....

Greg - Ooooo, çok....

Sheila - O halde aksini düşünmeğe sebep yok. Tabii, iyice bilmeden.

Greg - Sakınmayınız. Doğru dürüst bilmiyorsunuz... (Bir an susar sonra kendisine güvenle gülümser) Ben de yürüyeceğini sanmıştım. Ona da öyle söyledim. O da, sizin beni gördüğünüz zaman çıplak çıplağa olacağınızı söyledi.

Sheila - Nelermiş ?

Greg - Sizi pek fantastik bir şekilde resmetti bana... Bilemezsiniz.., Meselâ yemekte bir fazla inşam olsa, adeta panikte kapıldığınızdan falan bahsetti. Bunun gibi şeyler.

Sheila - Demek öyle söyledi ?

Greg - Evet.

Sheila - Canny yapmış demek bunu ?

Greg - Evet. Sizi pek tanımıyor gibi geldi bana. Ne dersiniz ?

Sheila - Canny'mi? Hiç tanımaz.

Greg - Belki de beni atlatmağa çalışıyordu. ~~Muhtemeldir yani....~~ olabilir pekala

Lâkin hiç aklıma gelmemişti bu.

Sheila - Hangisi ?

Greg - Şuur altı kıskançlığı. Biliyorsun.....

Sheila - Yaa.....

Greg - Biliyorsunuz bu memeden erken kesilmeden falan dolayıdır bir hastır.

Sheila - Yaa.....

Greg - Mama ile beslenen çocuklarda bazen böyle oluyormuş..... Söylediklerine göre.

Sheila - Öyle miymiş ?

Greg - Ben öyle okudum. Sizinle ilgisi yok tabii bu söylediklerimin.

Sheila - Yemeğe kalmak gibi bir şeyler söylediniz di galiba ?

Greg - Çok nazikseniz. Teşekkür ederim.

Sheila - Estağfurullah, başımızla beraber. Müsaade ederseniz biraz hazırlık yapmam lazım... Kocam nerelerde acaba ?

Greg - Ben yardım edeyim size izin verirseniz.

Sheila - Bilmem ki....

Greg - Onunla konuşmak için çok vaktim olacak. Öyle değil mi ? Çok iyi patates soyarım bakın.

Sheila - Peki o zaman. Teşekkür ederim. Durumu olduğunuza göre, içeri de yardımcı olabilirsiniz. İçeri buyrun. Birer de kahve yapayım ben.

Greg - Çantamı burada bırakabilirmiyim ?

Sheila - Tabii. Yalnız yağmur yağarsa....

Greg - Yorulmayın, hafta sonu falan kalacak değilim. Yorgunluğu alıvacak olursam rahat edemem de, hani. İnsan başına neler geleceğini bilemiyor.

Sheila - Doğru. Haklısınız var.

Greg - İşi bitirince kocanızla da bir iki laf ederiz her halde.

Sheila - Tabii tabii. Benden çok daha faydalı olacaktır sizin için mutlaka....

Greg - Söyler misiniz... Kolay mıdır ?

Sheila - Anlamadım.

Greg - Yani.... Yemekleri... Demek istedim....

Sheila - Onun için yemek pişirmek çok kolaydır, onu soruyorsanız.

Greg - Yok yani... şu ki....

Sheila - Neyse... başlamadan evvel söyliyebilirsiniz bana.

Greg - Neyi?

Sheila - Hoşunuza gitmeyen bir şey olursa bırakabilirsiniz bir kenara. Çok fazla hassasiyet göstermiş üzerinde durmayın bence bu işin. Onun ne pahasına olursa olsun dayanamadığı tek şey soğandır.

Greg - Soğan mı ?

Sheila - Öyle, tuhaf değil mi ? Halbuki ben de soğana bayılırım... Yah, işte o da geldi. Sizin için bir fırsat sayılır bu....

(Philip içeri girer. Pahçeyle meşgul olduğu bellidir. Kollarını sıvamış, ayakkabı kıyımıştır. Terlemiş ve yorulmuştur.)

Philip - Sheila... Sheila.... Ben.... aa...(Karısıyla yabancıya bakar)

Sheila - Bir şey mi istedin, şekerim ?
Philip - Bahçe belini bulamadım.
Sheila - Hey Allah, ne kızmışsındır kimbilir.
Philip - (Greg'i süzerek) Öyle.
Sheila - Aa, Philip, Gregory ile tanıştırayım seni. Yoksa, Philip.
Greg - Memnun oldum.
Philip - Ben de...
Greg - Bahçenize hayran oldum.
Philip - Öyle mi ?
Greg - Herhalde epey emek sarfetmiş olmalısınız ?
Philip - Doğru.
Greg - Ama boşa gitmemiş. Çok güzel olmuş.
Philip - Memnun oldum.
Greg - Ama hiç konuşmadınız, ha ? (güler)
Philip - Karısıyla tanışmışsınız bakıyorum?
Sheila - Evet...
Greg - Evet. Epeydir novezelik ediyorduk.
Philip - Mükemmel.
Sheila - Belki birbirinizin konuşacak şeyleriniz vardır.
Philip - Ne hakkında ?
Sheila - Galiba, Gregory sana bir şey sormak istiyor.
Philip - Öyle mi ?
Sheila - Zannederim.
Philip - Ne soracakmış ?
Sheila - Kendisine soresun daha iyi olur.
Philip - Öyle mi ? (Greg'e sorar bunu)
Greg - Bir bakıma.
Philip - Daha evvel tanışmışlığımız yok, değil mi ?
Greg - Yok.
Philip - Hmm... Lütfen oturur musunuz ? Bay.... ?
Greg - Poynter....
Sheila - Ben sizi yalnız bırakayım.
Philip - Bir dakika. (Greg'e) Bir dakika. (Karısını bir kenara çekerek) Kim bu ?
Sheila - Kendisine soresana. Seni görmeğe gelmiş.

Philip - Ben tanımıyorum. Ne istiyormuş ?
Sheila - Özel bir işmiş, sen de duydun.
Philip - Neymiş ?
Sheila - Kendisine sor. (İkisine hitaben) Ben sizi yalnız bırakayım.
(Sheila içeri girer. Bir sessizlik olur.
Philip zaman zaman kaçamak nazarlarla Greg'i
süzerek dolaşmaktadır.)
Philip - Oturun, Bay...
Greg - (Philip oturur) Tesadüf ederim.
Philip - Turan, benimle konuşmak istediğinizi söyledi.
Greg - Evet....
Philip - Hım....
Greg - Size zor geliyor, değil mi ?
Philip - Hangisi ?
Greg - Daha çok demek istiyorum.
Philip - Ha, o mu ? Ne demezsiniz ? Devamlı bir savaş halindeyiz.
Greg - Tabiata karşı insanın mücadelesi.
Philip - Hemen hemen....
Greg - Çiçeklerinizin hepsini kökünden söküp atacağımı bilmeseniz size yardım etmek isterdim.
Philip - Bak, bu olmaz. İkiniz birden aynı işi yapamazsınız.
(Birlikte gülerler) Çok... Çok önemliydi ?
Greg - Öyle, aslında bakarsanız.
Philip - Ya. (sessizlik) Nereden mi geldiniz ?
Greg - Londra'dan
Philip - Sahi mi ? (sessizlik)
Greg - Bir bakıma çok sarıp sa....
Philip - Ya ?
Greg - Bu işin sonu yok diye düşündüm. Yani bu sabah aynanca birden karar verdim, gelip sizi görecektim... İşte, buradayım.
Philip - Anlıyorum.
Greg - Evet.
Philip - Evet, tıpkı terifesi de oldukça uygundur hani.
Greg - Aslında ne derecede kadar bu işten haberdar olduğunuzu bilmiyorum.

Philip – Hiç bir derecaye kalar.
Greg – Ya.
Philip – Adınızı unuttum diye kusura bakmayın.
Greg – Gregory.
Philip – Ha.
Greg – Size bir şey anlatmadı demek ?
Philip – Ne hakkında ?
Greg – Size... İkimiz hakkında.
Philip – Sizinle benim mi ?
Greg – Hayır, onunla benim.
Philip – Onunla senin demek ?
Greg – Evet.

(Sessizlik olur, Philip şaşkındır.)

Philip – İkiniz hakkında ha ?..... Yani onunla senin ?
Greg – İkimizin.

(Philip karşısındakini süzer, sessizlik olur)

Philip – (Yavaşça) Anlıyorum.
Greg – Demek bahsetmedi ?
Philip – Bahsetti, tamam. Bahsetti. Sizden bahsetti bana. O bakımdan endişe etmeyin.
Greg – Ya... Memnun oldum. Bir bakıma böyli kolaylaştırıyor.
Philip – Neyi ?
Greg – Bugün sizinle konuşmak için geldiğim meseleyi.
Philip – Ha, onu anlattı tabii. Mektupları da.
Greg – Mektupları mı ?
Philip – Evet. Demek bugün şöyle bir uğrayıp, benimle görüşmeğe karar verdiniz ?
Greg – Evet.
Philip – İyi ettiniz Benden şiddetli bir tepki bekliyordunuz umarım ki. Öyle kavgaya dövüşe niyetim yok hiç. Yukarı fırlayıp kendimi öldürmeğe de kalkışmıyacağım. Yani en popüler olan bu iki yoldan birini seçmiyeceğim anlıyacaksınız.
Greg – Buraya niçin geldiğimi biliyorsunuz değil mi ?
Philip – Harabeden onu ben bulup çıkarayım.
Greg – Lüzum yok, ben....

Philip – Tercih ederim.

Greg – Teki....

Philip – Karamla ben birbirimize oldukça uzağızdır belki ama yine de aramızda tuhaf bir anlaşma vardır. Aramızra birbirimize telefon ettiğimiz olur. Anlıyorsun ya ?

Greg – Tabii... (sessizlik olur) Biliyor musunuz, bir türlü karar veremiyordum bu sabah, gelsem mi gelmesem mi diye. Cesaret edebilecek miyim diyordum ?

Philip – Şimdilik çok iyi idare ediyorsunuz.

Greg – Teşekkür ederim.

Philip – Hani bu işi daha evvel de yapabilirdiniz diye düşünüyorum.

Greg – Yo, yooo. İmkanı yoktu. Meselâ şu bi, yani.... O benim sizinle böyle bir şey konuştuğumu bilmiyor.

Philip – Bilmiyor demek.

Greg – Hayır. Sonra kendi kendime düşündüm. Ne kaybederim sanki dedim.

Philip – Öyle ya, ne kaybedeceksiniz.

Greg – Öyle kendi kendime, n'olacak yani, dedim, beni yiyecek değil ya, dedim. Onun için kalktım geldim. Soracağınızx her hangi bir şey varsa, buyrun.

Philip – Peki'la. Hemen ne yapmaya düşünüyorsunuz ?

Greg – Şey...

Philip – Sorumu garipsemediniz değil mi ?

Greg – Hayır. Hani pek acele etmek istemiyorum. Yanıma bakmazsanız ben uzun bir nişanlılık taraftarıyımdır. Bu bakımdan sizin için de uygun olursa, Noelden kısa bir müddet sonra evlenmek niyetindeyim.

Philip – Evlenmek mi ?

Greg – Evet.

Philip – (Bir an susuktan sonra) Oldukça pahacısınız, Bay.....?

Greg – Ya. Bereket versin değilim. Bu evliliğin oldukça ~~mükemmel~~ uygun olduğu kanaatindeyim ben.

Philip – Olabilir. Olabilir.

Greg – Bir sigorta şirketinde çalışıyorum ve haftada onbeş sterlin kazanıyorum. Yalnız bundan sigorta primini düşmek lazım. Onbeş yıl içinde çok iyi bir pozisyona terfi etme imkanım olduğunu söylediler. Daha evvel bir ayakkabı mağazasında satıcıydım. Daha evvel de büyük bir matbaanın paketleme servisinde çalış

tım, bir müddet bahçıvan yardımcılığı yaptım. Bir ara reçici olarak posta dağıtıcılığı ve tren istasyonunda hamallık da ettim.

Philip - Onbeş sterlin ha ?

Greg - Evet.

Philip - Neyse ona iyi bir kahvaltı yedirebilecek durumdasınız hiç olmazsa. Önemli olan da bu.

Greg - (Gülümser) Arasıra öğle yemeği yedirebilmek için de elimden gelen her şeyi yaparım, efendim. Ne demiştiniz ?

Philip - Pek anlam kesmiyor. Onbeş sterlinden bir de sigorta parası düşünce....

Greg - Valla bilmem.

Philip - Ben biliyorum, çünkü ben bakıyorum şimdilik.

Greg - Bazıları idare eder ama.

Philip - Ama onu edebileceğini sanmam. O bambaşkadır.

Greg - (Sevgi dolu bir edayla) Öyledir, öyledir.

Philip - Bir ara bir hesap yapmıştım. Haftada tam otuz kegide mal oluyordu bana. Hem de buna büyük masraflar dahil değildir. Onun için siz bir an önce terfi meselesini halletseniz iyi edersiniz derim. Yarın sabah ilk iş olarak patronunuza söyle bir sorun, Elde olmayan, tahmin edilmeyen sebeplerle hayat şartlarının amirlaştığını filan anlatırsanız....

Greg - Anlıyorum... (düşünür) Yani görüyorum ki, benim mali durumum sizi pek tatmin etmiş sayılmaz. Ona alıştığı hayatı yaşatabileceğimi sanmıyorsunuz.

Philip - Aslına bakarsanız, bunu kimse yapamaz. Her yıl biraz daha masrafını artırmağa mütemayildir kendisi.

Greg - Müsrif olduğunu farketmedim doğrusu. Ama ne kadar sonra zam alırım bunu da pek bilmiyorum.

Philip - Ne kadardan beri bu şirkette çalışıyorsunuz ?

Greg - Üç haftadır.

Philip - Hem, yarın sabah gidip zam istemek biraz fazla sanırım sizin olur sanırım. Bir takım problemler çıkarabilir. Yazık ki bahçıvanlıktan anlamıyorsunuz....

Greg - Anladığım kadarı mali sebepler dolayısıyle beni reddediyorsunuz, öyle mi ?

Philip - Ben bir şey söylemiyorum. Ama kendisi edebilir.
Greg - Benim ne kazandığımı o biliyor. Bu riski göze almaya hazır.
Philip - Yaa....
Greg - Evet... (bir sessizlik olur)
Philip - (Birden) Peki o zaman, devam edin.
Greg - Yani razı oluyor musunuz ?
Philip - Başka çarem var mı ?
Greg - Demek evlenebileceğiz ?
Philip - Hayır, korkarım bu bahis konusu olamayacak...
Greg - Efendim ?
Philip - Bir iki hususta durumu açıkça tesbit etmek lazım bence. Canınız istediği anda ve canınızın istediği yere gidebilirsiniz. Beni zerre kadar ilgilendirmez. Benden istediğiniz kadar izin bu hususta... Ancak... bir şartım var ki sizin için ne de evlenmeniz için kırk para harcıyamam. Benden böyle bir yardım istemiyeceksiniz.
Greg - Ama... ?
Philip - Yoo, anlamanız gerekir ki, benim durumumda olan bir insan bu için bu derece afişe edilmesine razı olmaz.
Greg - Yani bizim evlenmektense, nikahsız oturmamıza razısınız...
Philip - Bir bakıma.
Greg - (Karşısındakini süzer) Ama.... Biraz garip olmuyor mu bu ? Bir tuhaf hareket etmiyor musunuz ?
Philip - Ben mi ?
Greg - Bence öyle. Bu afişe edilme meselesi de nereden çıktı ?
Philip - Hali canım, siz....
Greg - Evlenmiş olmanın ne zararı var ? Son zamanlarda bir sürü acayip şey okuyoruz ama.
Philip - Bu daha ziyade kiminle evleniyor olmanızla ilgili bir şey.
Greg - Yani ben o kadar işe yaramaz bir insan mıyım ? Bunu mu demek istiyorsunuz ?
Philip - Ne münasebet.
Greg - Başka ne olabilir ? Aklınızdan geçenlerin ne olduğunu çok iyi anlıyorum.

Philip - Ben de pek fazla manasız ve haksız hareket ettiğimi sanmıyorum.

Emilyn Greg - Öyle mi düşünüyorsunuz ? Gerçekten samimi misiniz bu inancınızda ? Bir dakika beni dinleyin öyleyse. Ben bu hareketimle size karşı bir lutuf yapıyorum bir bakıma. Evvela, ben ilk değilim bu meselede. Bu da bu gün bile pek önemsiz bir şey sayılmaz.

Philip - Öyle mi ?

Greg - Bu günlerde öyle. Biraz ipi kaçırmışsınız. Benden evvel kiminle düğün kalktığını biliyor musunuz?

Philip - Sizden evvel mi ?

Greg - Evet. Bunun alâkanızı başınıza getireceğini biliyordum zaten. Kendisinden otuz yaş büyük, pimpon bir ihtiyarla. Kendi karısından bıkıp, kendi hayatına biraz renk katmak, onun hayatını da yakmak isteyen biriyle. Bereket versin ben onu böyle bir şey yapamayacak kadar çok seviyorum.

Philip - Otuz yaş büyük, demek ?

Greg - En azından.

Philip - Yamanmış ihtiyar.

Greg - İnanmıyorsunuz galiba ?

Philip - Biraz şey...

Greg - İsbat edebilirim.

Philip - Nasıl ?

Greg - Delilim var.

Philip - Nerede ?

Greg - Çantamda.

Philip - Ne delili.

Greg - Göstereyim.

Philip - Durun. Yani sizden evvel başkalarının da mı olduğunu söylemek istiyorsunuz ?

Grayce - Anladığıma göre... Size pek açılmıyor... yani herşeyi açıkça anlatmıyor.

Philip - Kaç kişi ?

Greg - Beş, vasat sayıda...

Philip - Bu vasat sayı nedir ?

Greg - Bilmem, dört beş tane kadar.....

Philip - Hay Allah. (bir sessizlik olur) Dört beş tane demek ?

Greg - Hiç olmazsa.

Philip - Erkek mi ?

Greg - Herhalde.

Philip - Ben...

Greg - Ben olsam biraz düşünürdüm bunu.

(Philip düşünür)

Philip - Demek böyle, hey.....

Greg - Peynter....

Philip - İnsan yaşadıkça öğrenir derler. Gerçekten öyle.

(Sheila elinde bir tepsi ile girer)

Sheila - Uygun bir yerinde geldin inşallah ?

Greg - Oo, buyrun...

Sheila - Çok güzel burası değil mi ? (Philip'e bir bardak verir) Bir bardak şeri, şek-erim, Greg ?

Greg - Çok teşekkür ederim. Çok nazikseniz.

Sheila - Estağfurullah. Şerefinize.

Greg - Şerefinize...

(İçerler. Sessizlik olur.)

Sheila - Aranızda epey sevgezelik ettiniz galiba ?

Greg - Ee... Oldukça... Bir iki konuyu açtık epey.

Sheila - Halletmiş olduğunuzu umarım. Konuşmanızın bitip bitmediğini bilmiyorum. Öyle bir bakayım, belki bitirmişlerdir diye düşündüm.

Gregiz - Sizi içeri kapatmış olmalık ya ?

Sheila - Yo, biraz sebze ayıklalım, ufak tefek işleri görüm. Ürünük bahçede başbaşa yeriz diye düşündüm.

(Philip homurdanır)

Bir şeyin mi var, şekeriz ? Bu şarap senin için çok tatlı değil ya ?

(Philip bardağını sertçe masaya bırakır)

Sheila - Philip.....

Philip - (Yadsına bakarak sertçe her sesle) Bahçe bulunduğu yerini bulamıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun ?

Sheila - Şekerim, bunu daha evvel sormuştun.
Philip - Cali ba en son sen kullanmıştın.
Sheila - Hayır, ben kullanmadım.

(Philip gittikçe asabi olan adımlarla bahçede daireler çizmeğe başlar. Öteküler onu seyretmektedirler.)

Philip - Bütün sabahımın boşa harcandığının farkındasındır sanırım. Oturup gazetemi okur veya kulübe gidip golf oynaya bilirdim. Çok daha iyi olurdu öyle yapmaydım... Halbuki ~~[illegible]~~ yerine konulmuş olması gereken bir bahçe belini aramakla boşuna harcanda bütün vaktim.
Sheila - Üzüldüm doğrusu...
Philip - Üzülmen lazım tabii...
Sheila - Neden ?
Philip - Onu son sen kullandın da ondan.
Sheila - Ben kullanmadım şekerim, yanılıyorsun.
Philip - (Yüksek sesle) Sen kullandın, hayat iyi hatırlıyorum.
Sheila - Hayır dedim.
Grer - (Müteredditt) Belki serdedir.

(Bir sessizlik olur. Philip hiddetle ayağa kalkar. Kızgın kızgın bir karısına bir Grer'e bakar. Masanın yanına gider. Elinin sert bir hareketiyle üstündeki gazeteyi yere atar)

Sheila - Ne yapıyorsun ?
Philip - Bahçe belini arıyorum. (sert) Bâlu anlatamadık mı ? Bulamıyorum... Yok olmuş... Ortadan kaybolmuş. (İyice bağırmaktadır adeta, nefes almak için durur)
Sheila - (Soğuk bir edayla) Orada değildir sanmedersem.
Philip - Değildir her halde.

(Bahçeye doğru yürür. Sheila ile Grer bir an öylece kalırlar.)

Sheila - Nesi var kuzum ?
Grer - Bilmem.
Sheila - Münakaşa falan etmediniz ya ?
Grer - Yoo, pek sayılmaz. Sadece karşılıklı fikir alış verişi yaptık. Mantık çerçevesi dahilinde.

Sheila – Pek meraklısıdır. Bilhassa kahvaltı masasında veya sinemadayken. Orta yerinde bu türlü fikir alışverişine girişmediğimiz bir filmi hatırlamıyorum son on senedir.

Greg – Bir takım orjinal fikirleri var değil mi ?

Sheila – Öyle mi ?

Greg – Siz farkında değil misiniz ?

Sheila – O kadar çok işitmişimdir ki belki alıştım, farkına varmıyorum....

Greg – Sahi mi ? Masala evlilik hakkındaki görüşleri....

Sheila – Sahi mi ?

Greg – Bu müesseye inanmıyor sanmedersem.

Sheila – Doğru, Bunu zaman zaman ben de hissetmişimdir. Aslında onun itirazı doğrudan doğruya bana karşı.

Greg – Yoo, benim dediğim ~~genel~~. Evliliği kimse için doğru bulmuyor.

Sheila – Bir nevi iç boşalmasıdır o belki. Ben ~~umumiyetle~~ genellikle yabancıma karşı yapılmış bir şey olarak kabul ederim.

Greg – Halbuki ben de doğrudan doğruya beni beğenmediğini sanıyorum.

Sheila – Aldırmayın. söylediklerinin üzerinde çok durmamanızı tavsiye ederim.

Greg – Ben de biraz aksi davranmış olabilirim.

Sheila – Benim müdahale etip, işleri biraz yumuşatmamı ister misiniz ?

Greg – Herhalde iyi olur, Zahmet olmazsa...

Sheila – Belki daha çok kızacak ama, bir deneyeyim. Bilhassa söylememi, üzerinde durmamı istediğiniz bir şey varmı ?

Greg – Şey... Yok... Sadece razı olmasını temin edin yeter.... Kendisine niyetlerinden... Sözsüz... Sayet ciddi ve şerefli olduğunu söyleyip... Ne dersiniz... Faydası olur mu acaba... Böyle bir teşebbüste bulunmamı... ?

Sheila – Mutlaka.

Greg – Bir şey daha....

Sheila – Bilhassa belirtmeyi arzu ettiğiniz bir meziyet falan bir şey var mı ? iş hakkında o kadar az bilgim vardır ki... Yani sizi sadece daktilo ve stano biliyormuş diye tavsiye edemem ya.....

Greg – Olamaz tabi.....

Sheila - Kemela ona sizin cayet becerikli olduğunuzu, liderlik meziyetine sahip olduğunuzu, cayet kuvvetli bir karakterinizin olduğunu... Sadık ve aynı zamanda son derece mütevazi ve söz dinler olduğunuzu söyleyeyim ? Ayrıca muhasebeden de biraz anladığınızı ilave edecek olursam günahınıza girer miyim ?

Greg - İyi olur....

Sheila - Öyleyse siz mutfağa geçin biraz. Sonra ben gelir olup bitenleri anlatırım. Doğru gidin, sonra sola dönersiniz. Mutfağa varınca havuzun sağındaki kapıyı açmayınız, lütfen....

Greg - Peki. Bu yaptığınızın doğru olduğuna emin misiniz ?

Sheila - Merak etmeyin, kısa keserim. Yalnız kendinizi bulursam tabii....

(Greg içeri geçer)

Philip....

(Sheila kocasına seslenir. Bahçe tarafına yürürken birden Fanny ile yüz yüze gelir)

Ah !

Fanny - (Sinirli) Affedersiniz... (Birbirlerini süzerler. Sheila gülümser) Burası Salkım Söğüt Villası değil mi?

Sheila - Evet. Lower Pendon'da.

Fanny - Tamam. Merhaba, efendim.

Sheila - Merhaba. Hoş geldiniz.....

P E R D E

İ K İ N C İ P E R D E

Tablo : I

(Ayna sahne ve bir an sonralar. Sheila ve Canny bir an birbirlerini süzerler.)

Sheila - Ağaçlarımız (~~Ağaçlarınız~~) sevecekmiş hep halde ?

Canny - Gerçekten çok güzel.

Sheila - Ağaçların bazen öylesine asılana, sahane bir görüntüleri oluyor ki. Öyle değil mi ?

Canny - Öyle.

Sheila - İnsana nasıl bir küklülük hissi veriyor... Öyle dalından tutup sökülecek gibi değil, değil mi ?

Canny - Herhalde.

(Bir an sessizlik olur)

Sheila - Şey... Kocamı arıyordum da... ona bakıyordum, görünüz mü ?

Canny - Hayır.

Sheila - Belki serde saklanıyordur. Bazen anahı bozulduğu zaman öyle yapar.

Canny - Anahı mı bozuldu ?

Sheila - Olabilir. Zaten onun için arıyorum ya kendisini.

Canny - Ya.

Sheila - Siz de m...mi birini arıyorsunuz ?

Canny - Affedersiniz, Ben Canny Whittaker'im.

Sheila - Ben de Sheila Carter. Memnun oldum.

Canny - Ben de....

Sheila - Aa, Canny ! Canny sizsiniz demek ?

Canny - Tanıyor muydunuz beni ?

Sheila - Adınızı çok duydum.

Canny - O mu söylemişti ?

Sheila - Biraz evvel, her şeyi anlattı.

Danny - Yaa... Şey...

Sheila - Geldiğinize çok sevindim. Çünkü hakkınızda endişe duymağa başlamıştı.

Danny - O mu ?

Sheila - Hem de nasıl ?

Danny - Siz de pek aldırış etmiyor gibisiniz ama.

Sheila - Biliyor musunuz, tam tahmin ettiğim gibisiniz.

Danny - Ben mi ?

Sheila - Bana anlattıklarından çıkardığıma göre yani... Böyle söylediğim için kusura bakmayın ama çok sirin, sevimli bir çift olacaksınız. İnşallah her şey istediğiniz gibi yürür.

Danny - Hangi şey ?

Sheila - Evlendiğiniz zaman demek istiyorum.

Danny - Evlendiğimiz zaman mı ?

Sheila - Belki hiç söylememeliydim. Belki kendisi anlatmak isterdi her şeyi. Yemeğe kalırsınız değil mi ?

Danny - Şey....

Sheila - Memnun oluruz.

Danny - Acaba kocanızla bir kaç dakika görüşemem mümkün olur mu ?

Sheila - Benim kocamla mı ? Tabii. Hemdisini bulayım da... Hah, soyadınız neydi, kusum, unuttum kusura bakmayın.

Danny - Whitteker.

Sheila - Whittaker... Ha, Miss Whittaker ! Kocamın yanında gülüşem.

Danny - Bir zamanlar çalışmıştım...

Sheila - Ne tuhaf değil mi ? Ne aptallık.... İşte her şey yerli yerine oturuyor... Ne diye kalkıp buraya geldiğinizi çıkaramıyordum bir türlü. Şimdi anlaşıldı iş... Kusura bakmayın kim olduğunuzu birden anlıyamadığımdan karıştırdımdı... Yanlış kocamın anlattıklarından sizin daha yaşlıca biri olduğunuzu sanıyordum.

Danny - Sahi mi ?

Sheila - Doğrusu öyle. Bana neredeyse emekliye ayrılacak yaşta olduğunuzu söylemişti. Sonra adınızın Danny olduğunuzu bilmiyordum... Daha doğrusu sizin o Danny olduğunuzu tahmin edememiştim. Sizden bahsederken bizim emekler

Miss Whittaker diye bahsederdi de. (Güler) Belki kızkardeşim zannetmiştir.

Canny - Herhalde.

Sheila - Çok düşüncelidir... Durum bakalım, bulabilecek miyiz ? Belki sizin geldiğinizi duyunca çıkar saklandığı yerden.

Canny - Tahmin ederim.

Sheila - (Seslenir) Philip ! Philip !

Philip - (Uzaktan) Efendim.

Sheila - Miss Whittaker seni görmeğe gelmiş.

Philip - (Uzaktan) Kim gelmiş ?

Sheila - Miss Whittaker.

(Uzaktan bahçe aletlerinin düşüşünün sürüldüğü duyulur)

Geliyor... (Philip girer içeri) Bak, kim var burada. Nihayet birbirimizi tanıyabildik.

Philip - Ya. (Durur. Karşısındakileri süzmektedir.)

Sheila - Her halde konuşacak şeyleriniz vardır. Ben sizi yalnız bırakayım. Aranızda olmak istemem. (gülümser)

Canny - Teşekkür ederim.

Sheila - (Canny'e doğru fısıldar) İnşallah her şeyi halledersiniz... (Sheila dışarı çıkar)

Canny - Merhaba, Philip.

(Philip karşısındaki kızı süzmektedir biran cevap vermez.)

Philip - Seni görüşümüze memnun oldum.

Canny - Her şeyi kardeşe anlatmışsın galiba ?

Philip - Ha ?

Canny - Bizim hakkımızdaki. Ben pek tahmin etmiyordum.

Philip - Ben ona bir şey söylemedim.

Canny - Ama biliyor.

Philip - Neyi ?

Canny - Bizim hakkımızda her şeyi.

Philip - Sen mi söyledin ?

Canny - Hayır. Sana hiç bahsetmedi mi ?

Philip - Katiyen. Bizim için bir şey söylemedi. Hiç bir zaman.

Canny - Biraz evvel bana çok sevimli, güzel bir çift olacağımızı söylüyordu.

Philip – Kim ?

Fanny – Pek aldırış ettiği de yoktu hani.

Philip – Tahmin ederim, aldırmaz.

Fanny – Sana karşı şahiden hiç ilgisi yok mu ? Ben zannediyordum ki.....

Philip – Yok. Hele bu ara aklı tamamen başka şeylerde....

Fanny – Korkunç bir şey bu. Evliliğinizi yıkmak üzere olan bir şey karşısındasınız ve nasıl bu kadar sakin olabiliyorsunuz ? İkiniz de....

(Bir sessizlik olur)

Philip – Geldiğine memnun oldum.

Fanny – Oh, Philip....

Philip – Ne var ?

Fanny – Kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki. Nasıl anladı dersin ?

Philip – Bilmem. Önemi var mı ?

Fanny – Yok galiba. Peki ne yapacaksın ?

Philip – Teselli edeceğim kendimi... Bana onu unutturacak bir şeyi yakalamağa çalışacağım.

Fanny – Şeyi ?

Philip – Seni....

(Sessizlik olur)

Fanny – Dün gece sen mi telefon ettin ?

Philip – Biraz saygısızlık etmek istedimdi.

Fanny – Öyle mi ? Şey, zannediyordum ki....

Philip – Öyle, konuşup hallettiğimizi bu işi diyeceksin... ama şimdi şartlar bir hayli farklı. Öyle değil mi ?

Fanny – Yani onun öğrenmiş olmasını kastediyorsun ?

Philip – Hayır, gidişini.

Fanny – Kmxxixmdmxx? Gidişini mi ? Seni terk mi ediyor ? Nereden biliyorsun ?

Philip – Söyledi... Daha doğrusu adam öyle söyledi bana.

Fanny – Yanmi adam ?

Philip – Kutbaktaki.

Fanny – Kim ?

Philip – Bilmem şu şapşal gençlerden biri. Buraya geldiği karşıma geçti. Nasıl da sakin bir bilmem, sonra bana evlenip evlenmeyeceklerini sordu. Evlenmek istiyormuş.... karımla !

Jenny – Zannetmem....

Philip – Doğru. Hani karını kaybetmiyoreun, bir kayanbirader kaza-nıyoreun gibilerden konuşuyordu ama... Bu türlü bir şey.

Sikhay – Ne yaptın ?

Philip – Elimden geldiği kadar yardımcı olmaya çalıştım. Boşanmayı reddettim ama. Sonra canlarının istediği yere gidebilecekle-rini, beni zerre kadar ilgilendirmeyeceğini söyledim. Zaten bir bakıma Allah göndermiş sayılır, kendi durumumun düşü-neceğ olurcak.

Jenny – Kendi durumumuza mı ?

Philip – Tabii, başkalarınınkini değil ya.

Jenny – Olmaz bu, Philip.

Philip – Olmaz mı ?

Jenny – Bu meseleyi geçen hafta konuştuk, kapattık. Tekrar dönemeyiz.

Philip – Hâlâ ısrar mı ediyoreun ?

Jenny – Evet. (cesaretlik) Ben bir başkasını buldum.

Philip – Biliyorum.

Jenny – Kimden ?

Philip – Dün gece telefonda konuştum.

Jenny – Ne yaptın ?

Philip – Ne yapacağım ? O cevap verince hemen kapattım.

Jenny – Olacak iş değil bu yaptığın, Philip.

Philip – Kazanacak bir şey yok.

Jenny – Yapılmaz böyle şey... Bu çok ciddi bir mesele.

Philip – Öyledir. Senin hoşuna giden huylarından biri de bu. Her şeyi son derece ciddiye alman.

Jenny – Olabilir ama bu sefer evlenebilirim.

Philip – Nasıl ?

Jenny – Teklif etti.

Philip – (Bir kahkaha atar) Sevgi olmalı... bağışıklığı Bu bir evlenme salgını alete... Galiba bu işte ~~muafiyeti~~ olan tek insan da ben.

Canny - Üstelik sadece benim evet dememi bekliyor.

Philip - Ala, Fevkalade bir fikir bu.

Canny - Öyle değil mi ?

Philip - Daha iyisi olamaz.

Canny - Kimin için ?

Philip - Bizim için tabii...

Canny - Philip, bu işimi karıştırmaya kalkışacak olursan, kat'iyen affetmem seni.

Philip - Benim varlığımdan haberi var mı ?

Canny - Biraz.

Philip - Yaşkaç ha ?

Canny - Her erkek gibi.

Philip - Furün nerede olduğunu biliyor mu ?

Canny - Niye sordun ?

Philip - Bilmiyor demek ki... Bilecek olsa ne yaparda diye düşünüyordum da...

Canny - Ben anlatırdım. Anlayış gösterirdi.

Philip - Acaba ?

Canny - Eminim.

Philip - Anlayış göstereceğinden eminsin de neresi gittiğini neden açıkça söylemedin?

Canny - Söylemediğini nereden biliyorsun ?

Philip - Söylemişsindir.

Canny - Belki...

Philip - Şimdi ne yapıyor dersin ? Odasında yatağına girmiş, pazar ilavelerini mi okuyordur ?

Canny - Annemi, babamı ziyarete gittiğini biliyor.

Philip - Yani ?

Canny - Olabilirdi, değil mi ?

Philip - (Güler) Sen iyice kaşınıyorsun anlaşılan. Burünlerde.... hani senin kadar komplike, karışık bir hayat yaşamaya isteməzdim doğrusu.

Canny - Normal olsa öğrenemeyecek.

Philip - Aynı birisi söyleyeceğ.

Canny - Kimse söylemez.

(Philip yavaş yavaş kısa sokulur)

Philip - Benden kaçıyorsun hep.

Canny - (Uzaklaşır) Yapma.

Philip - Neden ?

Canny - Yarın, Pencereden kolayca görebilirler.

Philip - Merak etme. Onlar biz kendilerini seyretmeyelim diye. Kimbilir hangi köşeye sıkışmışlardır.

Canny - Hem zaten ben buraya....

Philip - Niye geldin ? Bu kadar şeyi göze aldıktan sonra... Sabahın kör karanlığında kalkıp... Bunun senin için ne demek olduğunu da bilirim Estelik....

Canny - Bir anlaşmaya varmıştık aramızda... Sen bu anlaşmaya uymadığın için...

Philip - Yoo... Uyuyorum... Geçen haftadan beri sana yanaşmadım.. Acaba buraya gelmekle sen bozuyorsun anlaşmamızı.

Canny - Kim demiş uyuyorsun diye. Gece yarısı telefon etmeler, Çiçek yollamalar... Arkadaş olarak kalalım yollu konuşmalar. Bu yaptığın haksızlıktır, Philip.... Tahammül etmeğe de niyetim yok.

Philip - Anlıyorum. Demek buraya onun için geldin. Bunları söylemek için.

Canny - Mektuplarıma geri istiyorum.

Philip - Haa, bu daha makul.

Canny - (Israrla) Lütfen.

Philip - Bence mektuplaran daha emin bir yerde olur bende kalırsa..

Canny - Nerede ?

Philip - Yanımda.

Canny - Onları bana verecek misin, vermeyecek misin ?

Philip - Bilmem, Benim için çok kıymetli var onlaran. Takdir edersin, Manevi kıymeti çok yüksek.

Canny - (Biraz yollu) Bak, Philip, niyetin ne ? Herşey bitti aramızda. Evvelâde bir iki yıl sevdik ama şimdi bitti artık... Yarınla ilgili olay için Geldim, ama bunu da göze almıştın bildiğim kadarı.

Philip - Öyle. Biliyor musun, çok akıllı hareket ediyorlar. Bizden çok daha akıllıca. Yarını tam anlayamamışın... Biz daima karanlıklara gizlenir, hiç olmayacak ıssız yerlerde buluşurken... Hiç bir zaman kalemc kalıda dökmelen isi, gece yarısından sonra gizli gizli telefon edeceğiz diye kendimizi

eziyete sokarken, onlar... Adam sık sık mektup yazıyor açıkça... Üstelik karım da bunları kahvaltı masasında mahallenin önünde okuyor...

Fanny - Sen de sesini çıkarmıyorsun.

Philip - İnanmıyordum... Sayrimeşru bir münasebetin bu şekilde yürütüleceğine ihtimal vermiyordum. Hatta aslına bakarsan bütün bunları kendisinin uydurduğunu, kendisinin sandığımı ima eder yollu konuşmuştum.

Fanny - Ne diye öyle bir şey yapsın ?

Philip - Beni... Beni kızdırmak için, herhalde...

Fanny - Seni kıskandırmak için belki de....

Philip - Şu veya bu şekilde... Seninle olan münasebetimi öğrenmiş olacağını... Ve bu adamı bunun için icadetmiş olabileceğini düşünmüştüm. (Bir kahkaha atar.) Aslında o mektupları kendisinin yazıp gönderdiği bile sanki aklımdan. Patetik bir şeydi. Aynı zamanda da eğlenceli. Ama bu, adamın kalkıp buraya gelişine kadar devam etti.

Fanny - Anlıyorum.

Philip - Üstelik o ilki değilmiş... daha evvel beş altı kişi daha varmış.....

Fanny - Beş altı kişi mi ?

Philip - İçlerinde bir de yetmiş yaşında biri olmak üzere. İşte bu benim için gerçek bir darbe oldu... Gururumu incitti... Neyse bundan sonra hayatını kendi istediği gibi yaşamakta serbesttir....

Fanny - Onu terk mi ediyorsun ?

Philip - O gidiyor.

Fanny - Şu anda hemen içeri girip bizim aramızdakileri ona anlatmayı düşünür müsün ? Her şeyi oldu'ğu gibi. Belki fikrini değiştirir.

Philip - Hiç bir sebep görmüyorum.

Fanny - Tamamen beklediği şey bu bence. Ona gerçeği olduğu gibi anlatmam.

Philip - Haklı olabilirsin. Ama bu, onun bana dönmesini istemiyorsam yapılacak bir şey. Öyle değil mi ?

Ser

Canny – Philip... Gerçeği kabul et. Sheila olmadan yapa bilir misin sen ? Kendi kendine şöyle bakalım bir bana. Şu anda onun hazırladığı kahvaltıyla karnını doyurmuş, onun pişireceği öğle yemeğinden emin olarak güneşin altında tembel tembel otururken düşün iyice bir..... Gece yatağını hazırlamış olacağını, hem de benim yatağım gibi değil... Belki de bir bardak ılık süttü ayağına getireceğini düşün... Sabahları terlemiş gömleğini, çoraplarını hazır bulacaksın. Kalktığın zaman ser bekliyor olacak her türlü ihtiyacın. Bütün bunlar Sheila demektir. Yukarıdaktan sonra banyoyu bile o temizliyordur herhalde. Öyle değil mi ?

Seni

Philip – (Homurdanarak) Yine başlama....

Canny – Onun için bir şey anlat... İş işten geçmeden...

Philip – Belki....

Canny – Belki değil, mutlaka öyle.

(Philip bacağını sallar, yürümeğe başlar.)

Philip – Bir şey düşünüyorum ben bunu.

Canny – Nereye gidiyorsun ?

Philip – Bahçe bekçisini aramağa. Sen de gelir misin ?

Canny – Philip, bak... sonra ben gider kendim anlatırım her şeyi....

Philip – Dikkatini çekip, kendini dinletebilirsen, hiç durma... Duyur... (Bahçe tarafından çıkıp kaybolur.....)

Canny – (Arkasından seslenir) Philip ! ..... Pekala... madem öyle istiyorsun...

(Arkadan Greg içeri girer. Önüne bir önlük takmış, elinde bir tepsi taşımaktadır. Şarap bardaklarını toplamak için gelmiştir. Canny, kararını vermiş olarak eve doğru gitmek için arkasını döner ve Greg ile yüz yüze gelirler)

Greg – Oh, nihayet !

(Canny olduğu yerde donmuş kalmıştır.)

(Devam eder) Yolunu kaybettim gibi geldiydi. Senden evvel geldim buraya.

Sunny – Greg...

Greg – Önlüğümü beğendin mi ? Yakıştı galiba... Annenin önlüğü...

Sunny – Annemin mi ?

Greg – Çok içimiz var bu sabah....

Sunny – Kiminle ?

Greg – Anenle babanla....

Sunny – Neler yapıyorsun, kuşum ? Ne söyledin onlara ?

Greg – Merak etme, merak etme. Teleş edilecek hiç bir şey yok. Sabahtan beri ağzımdan kötü bir laf çıkmadı.

Sunny – Burada ne arıyorsun ?

Greg – Sabah istasyonda kursuna çıkıp sana bir güzel sürpriz yapmayı tasarlamıştım ama... Seni istasyonda görmeyince buraya tek başıma gelmeğe karar verdim.

Sunny – Greg... Son ne budala şeysin... Sana kaç defa buraya gelmemeni söyledim.

Greg – Bilmiyorum sevgilim, sana bu lafların pek hoşuna gitmek istemediğini de biliyorum. Sonra düşündüm ki telefon eden adamın onlara takdim etmeğe geliyor olabilir dedim... Ve daha evvel davranarak buraya gelmeğe karar verdim. Ha, bindi o adam allahaşkına ?

Sunny – Hangi adam ?

Greg – Telefonda konuştuğun adam. Dün gece. Beni nasıl bekliyor zannettiğin sırada konuştuğun.

Sunny – Önemli biriydi dediydi....

Greg – Ben de o köpek olmasın diye düşündümdü... Ferlilerini istemek için aramıştır belki, dedim....

Sunny – Greg.... Lütfen... Yine başlamayalım.... Hiç olmazsa bu sabah.... Rica ederim....

Greg – Akşamdan kalma gibisin....

Sunny – Seni ne kadar güç bir duruma düşürdüğünü tahmin edebiliyor musun ?

Greg – Niçin güç duruma düşebilmiş olayım ? Sanki... N'olmuş sanki... Ne bilirim... Evde yangın çıkmış gibi hareket ediyorsun. Annenle iyi anlaşmış... Hatta benim için babana saygı etmeyi bile kabul etti. Onu razı etmeğe çalışacak.....

Sunny – Ne yapacak ?

Oğuz – Evlenebilelim diye. Ha, bu arada şunu söyliyeyim ki, baban için söylediklerinde haklıymışsın.

Cenny – Ben mi ?

Oğuz – Öyle ya...

Cenny – Ne.... Ne söyledi ki sana ?....

Oğuz – Biraz eksantrik bir insan, değil mi ? Kendisiyle pek anlaşamıyorsunuz. Yani ben pek anlayamadım onu belki. Bu fikre pek yanaşmayacakmış gibiyor, ama bir de sen konuşursan kimbilir belki halledersin.

Cenny – Ben konuşurum, annem...

Oğuz – Mükemmel...

Cenny – Yalnız ben kendisiyle konuşurken sen yanımızda, ayak altında olmamalısın.....

Oğuz – Tabii tabii... Ben giderim yanınızdan.

Cenny – Neden şimdi gidiversen, sessizce, n'olur ? İlk trene atlar dönersin. Ben de burada elimden geldiği kadar yola sokmaya çalışırım herşeyi...

Oğuz – Yoo, bunu yapamam.

Cenny – Neden ?

Oğuz – Yemeğe davet etmişler beni. Annen bilhassa çok ısrar etti. Onları kırmış olurum.

Cenny – Ama ben kendisine izah...

Oğuz – Yoo, olmaz, yapmam, kalbim kırılır. Ama sen istiyorsan değilsin artık ayakaltında olmam...

Cenny – Gitmen şart bence...

Oğuz – Gitmem gerekiyorsa, mahsul olacak bir şey. Peşen bir matbuatçı dönüyorum. Büyük başka bir yanak için sırıtıyorum. Annenin hanımlarla hanımları ağırıyorum. İnsanı doyuruncu bir iş Amerikanın niye totaliter olduklarını gayri anlıyorum. Ben de çalışıyor musun ?

Cenny – Oğuz...

Oğuz – Efendim ?

Cenny – Sana söylemem gereken bir şey var.

Oğuz – Söyle....

Cenny – Bunu söylediğim zaman her halde buradan çıkıp gideceksin bir daha da benim yüzümü görmek istemeyeceksin. Haklısın var, Oğuz. Bana ~~itimat etmemekte...~~ güvenmemekte ...

Greg – Neden ~~bahsediyorsun~~ sözediyorsun sen kusum ?

Canny – Sana karşı dürüst olmağa çalışıyorum... Ama nereden başlıyacağımı bilemiyorum bir türlü.

Greg – Hee, bana söylemediğin neler var ? Yani o telefondaki adam hakkında mı ? Onu mu demek istiyorsun ?

Canny – Bu bir kasma. Oh, nereeinden başlıyayım ?... Evvela Shaila'dan başlıyayım bari. O mutbaktaki kadın benim annem değil bir defa...

Greg – Değil mi ?

Canny – Hayır. Ben onun kızı değilim. Aramızda hiç bir akrabalık yok... Hepsinin Satüne... Hay Allah...

Greg – Ziyanı yok, ziyanı yok... Heyecanlanma sen...

Canny – (Gözyaşlarını içinde) Daha bitirmedim ki...

Greg – Hiç lüzum yok gerisine geçerim. Ben anlıyorum.

Canny – Ama Greg...

Greg – Yeter, gel, bakayım otur sureya. Sakin ol. Hiç heyecanlanmağa gerek yok. (mendil çıkarıp uzatır) Al bakayım şunu.....

Canny – Teşekkür ederim. (burnunu siler mendille)

Greg – Daha iyisin ya ?

Canny – Evet...

Greg – Meşele yaptığın şey bu muydu ?

Canny – Bendim mi ?

Greg – Benim onlarla tanışmamam bunun için mi istemiyordun ? Öyle mi ? Bana söylemekten çekindiğin için, bu... ne bileyim, suçluluk hissini içinde besleyip büyütüyor, kendi kendine meşele yapıyordun demek ?

Canny – Galiba...

Greg – Pekala. Demek senin asıl annen değil. E'olsun yani ? Bunu kimse biliyor mu ? Hani bilse bile, seni suçlu çıkaran mı var ? Hele ben, katiyen, ne münasebet. Hem gerek. Ben senin annen falan veya filanmış diye mi seviyorum ? Onun için boş ver, sen keyfine bak sen. Hangi devirdeyiz canım. Böyle bir durum var diye birbirimizden kaçacak değiliz ya. Bunu içine dert edeceğine bana açıkça söylemeliydin, Greg, diyebilirdin. Ben çarpıtmacı bir çocuğum. Ben ne diyecektim sana ? Pekala öyle olsun, derdim olur biterdi..

Canny - Nee ?
Greg - Haydi, haydi söyle bakayım da... Kurtul bu problemimden.
Canny - Neyi söyliyeyim ?
Greg - Ben gayrimeşru bir çocuğum, de... Haydi bakayım....
Canny - Olmaz böyle şey, Greg....
Greg - Gayrimeşruyum... de, haydi...
Canny - Greg, ben....
Greg - Haydi, canım... Gayrimeşruyum...
Canny - Ben mi ? ... Hayır...
Greg - Gayrimeşruyum...
Canny - Gayrimeşru...
Greg - Haydi bir daha... tamamını söyle....
Canny - Ben gayrimeşruyum...
Greg - Mükemmel... Bir daha...
(Sheila girer. Elinde masa örtüsü, çatal ve bıçak vardır.)
Canny - Ben gayri meşru bir çocuğum.
Greg - Gördün mü ? Bir daha tekrarla... Şöyle bağıra bağıra söyle de içinden çıksın boşalsın ....
Canny - BEN GAYRİMEŞRU BİR ÇOCUĞUM !
Greg - Çok güzel... (Sheila'ya görür) Oo, merhaba....
Sheila - Merhaba... Münakaşa mı ?
Greg - Hayır, tedavi yapıyoruz bir nevi.
Sheila - Yaa. Havada çok güzel dolaşıyan bunun için....
Greg - Ya, öyle değil mi ?
Sheila - Ne olduğunu diye me rak ettimdi. Hamurlara sonuçta tamamlıyacak mısınız ?
Greg - Tabii. Şimdi geliyorum... Sen de geliyor musun, Canny ? Sana da yapacak bir şey bulurduk değil mi ?
Sheila - Tabii, nasıl olsa bir şey çıkar.
Greg - Haydi sevgilim.
Canny - (Belli belirsiz) Peki....
Sheila - Siz ikiniz gidin, ben burada masayı hazırlıyayım.
Greg - Tamam. Gel bu taraftan. Zaten biliyorsundur yolu ya....

(Greg ile Jinny içeri girerler. Sheila masayı hazırlamağa başlar. Philip girer içeri, kardeşini görünce durur, boğazını temizler)

Sheila - (Dönüp çevirmeden) Sen misin, şekerim. Çok çalıştın mı ?

Philip - Evet....

Sheila - Her halde iyice acıkmışsındır. Birazdan hazır olur yemek.

Philip - Ya... (bir an susar) Sheila... Bir iki husûsu halledip, düzeltmemiz lâzım galiba .....

Sheila - Öyle mi ?

Philip - Galiba....

Sheila - Ne gibi şeyleri ?

Philip - Şey, planlarını öğrenmek isterdim.

Sheila - Benim planlarımı mı ?

Philip - Evet. Hemen ilk aklındakileri yani.

Sheila - Ha. Şey... pek önemli sayılmazlar... hani, önce masayı hazırlıyacağım, sonra mutbağa gidip, içeride hamurun açmasını bitirip bitirmediklerine bakacağım.

Philip - Yani bundan biraz daha ilerisi için olan planlarını kastetmiştim. Ayrıca alay edecek bir tarafını da göremiyorum bu sorduğumun...

Sheila - Eee... Öğle yemeği... Başka bir şey düşünmüyorum...

Philip - Sheila, Allahaşkına... Kaçamaklı davranmanızın lüzumu yok artık. Önünde sonunda kabul edip, karşılamamız gerekecek...

Sheila - Bağırmasana öyle şekerim. Yoldan duyacaklar. Neyi karşılamamız lâzım gelecek ?

Philip - Senin istikbalini. Hayatının geri kalan kısmını nasıl geçirmeyi düşünüyorsun ?

Sheila - Ne diye soruyorsun bunu ? Sigorta falan mı yaptıracaksın ?

Philip - (Bağırarak) Sheila... Lütfen... Rica ederim... Konuş benimle... Bir defacık olsun konuş, cevap ver bana... Sana sorduğum şeyin cevabını ver. Benim sorduğum sorunun cevabını... Kendi kafanın içinden geçen emellerin cevabını değil... Sana öğle yemeğinden... Sana sigorta olmaktan bahseden yok. Sana şu anda mutbakta bulunan salaktan bahsediyorum....

Sheila - Hangi salaktan ?

Philip - O delikanlıdan diyelim.. Sinsi sinsi bahçeme girip, karşıma geçerek kaşımla evlenebilmek için izinimi isteyen heriften.

Sheila - Kaşınla mı ? Yani benimle mi ?

Philip - Evet.

Sheila - Yani Gregory'a mı kastediyorsun ?

Philip - Evet.

Sheila - Gregory senden benimle evlenebilmek için izin mi istedi ?

Philip - Haberin yokmuş gibi davranma lütfen.

(Bir an sessizlik olur)

Sheila - Sen bu sabah meyhaneye mi uğradın ?

Philip - Ne münasebet.

Sheila - Bu söylediklerine bakılırsa, dün akşamdan beri meyhaneden çıkmamış olman gerek. Çocuğum ne oldu sana ? Lütfen aklı başında konuşup, izah eder misin bana ?

Philip - İnkâr mı ediyorsun ?

Sheila - Bana böyle bir şeyden bahsetmedi o. Şükürler olsun, bana kalırsa sopanın ters tarafını tutuyorsun sen. Kasıl oluyor bu, bilemem. Sadece bu kadarını söyliveyim de için rahat etsin. Gregory'nin benimle evlenmeğe falan niyeti yok.

Philip - Yok mu ?

Sheila - Tabii yok... Heyecanlı, böyle bir şey bahis konusu bile değil. Şaşırdım adam. Zavallı çocuğacağız, bu derece şaşkınlık içinde olmasının sebebi de bu herhalde. Neler söyledin ona ?

Philip - Daha evvelki dört beşi de inkâr mı ediyorsun ?

Sheila - Neyi ?

Philip - Yetmiş yaşlarındaki adama da mı ?

Sheila - O da kim ?

Philip - Aşağıda...

Sheila - Yetmiş yaşındaki adam mı ? Çok teşekkür ederim. İltifat ediyorsun.

Philip - Anlıyorum, anlıyorum....

(Sessizlik olur)

Sheila - Bana kalırsa, bahçede güneşte çalışırken başına bir şapka giymelisin sen. Ne dersin ?

Philip - Demek hiç birinin aklı yoktu ?

Sheila - Yoktu, sekerim.

Philip - Hiç kimse olmadı mı ?

Sheila - Hah ha ! Öğrenmek mi istiyorsun ?

Philip - Ama... Gregory değil, değil mi ?

Sheila - Değil sekerim. Fadi oturup, şöyle iyice bir dinlen. Çok terlemiş, perişan olmuşa benziyorsun. Yine ipin ucunu kaçırdın galiba. O bahçe beline mi sinirlendin yoksa ?

Philip - Hangi bahçe beli ?

Sheila - Heyaç, bak ne diyeceğim. Yemekten sonra hepimiz bir yana dağılır bir güzel araraz o bahçe belini. Oldu mu ? Yanlız simdi şuraya otur, hiç yerinden kımıldama....

(Greg elinde tabak filan falanla içeri girer.)

Teşekkür ederim, Gregory. Çok zahmet oldu.

Greg - Hamur arıldı bitti. Elimizden geldiği kadar inceltmeğe çalıştık.

Sheila - Elinize sağlık. Şimdi gider bakarım ben. (Greg'e) elinden gelirse, kocamın asabını bozmamağa çalış lütfen. Biraz fazla yorulmuş.

Greg - Peki... (Sheila dışarı çıkar. Greg biraz sinirli bir edayla) Merhaba.....

Philip - Merhaba... (acemilik olur) Ben... biraz evvel aramızda geçen konuşmaya düşünüyordum da....

Greg - Öyle mi ?

Philip - Ya. Biz galiba.. Yani aramızda bir anlaşmazlık oldu sanıyorum.

Greg - Sahi mi ? İnşallah öyle olmuştur.

Philip - İnşallah. Nereden çıkardığımı bilemeyeceğim sebepler dolayısıyle, yani aslında çok karışık bir iş ya... Bir takım birbirini takip eden bir alay acayip olay sonucu olarak... Daha doğrusu bizim aramızda geçen o garip konuşmadan sonra tabii tamamen yanlış bir fikre kapılarak... Sizin... Benim kızımla evlenmek istediğinizi sanmıştım... Böyle bir ihtiba uyarınsa özr.....

Greg - Sizin kararınızla evlenmek istediğimi mi sandınız ?

Philip - Evet.. Aptalca bir şey tabii ama...

Greg - Kararınız evli ya sizin... Öyle değil mi ?

Philip - Öyle Tabii, evli. Nereden çıkardım bunu bilmiyorum işte.

Greg - Çok garip....

Philip - Öyle .... istemiyorsunuz, değil mi ?

Greg - Neyi ?

Philip - Kararla evlenmeyi.

Greg - Yooo....

Philip - İyi öyleyse. Bu şekilde halletmiş oluyoruz o türlü karışıklığı demek. İnsan bu türlü işlerde nereye bastığını bilince iyi oluyor doğrusu.

Greg - Tabii. Ama kusura bakmazsınız, böyle bir şey düşünmek bile biraz acayip geldi bana. Öyle değil mi ?

Philip - Belki...

Greg - *Ayrıca benim de bir acayip olduğumu düşündüğüm belki de...*

Philip - Doğrusunu söylemek lazım gelirse, düşünmedim değil.

Greg - Biliyor musunuz, niçin böyle bir fikre kapıldığınızı anlamıştım ben. Çok kötü bir his bu. Birinin size bakıp bu herhalde acayip bir çiçek diye düşünüyor olmasını bilmek... Ve niçin böyle düşündüğünüzü sebebini anlayamamak... Kötü, zor bir şey doğrusu. Hani insanın yeni elbisesini giyinip bir partiye gitmesi, ama elbisenin etiketini kaçının üstünden çıkarmayı unutmuş olması gibi bir şey...

Philip - Sahi mi ? Benim başıma böyle bir şey gelmedi hiç.

Greg - Şanslıymışsınız. Böyle şeyler adet halini alsa benim için deccal yeri var. Demin söylediğim misal değil. Aslında zaten bir tek elbisem vardır, o da elden düşme.... Ve demek istediğimi anlıyorsunuz ama....

Philip - Tabii, tabii...

Greg - Üzüldüm bak bu işe.

Philip - Boş ver, unutalım.

Greg - Teşekkür ederim.

Philip – Bir dakika. Bir küçük husus daha kaldı ?

Greg – Henriet ?

Philip – Karımla evlenmek istemediğine göre, evlenmek istediğin kimdi ?

Greg – Ee, kızınızla tabii....

Philip – Haa. (sonar bir an) Benim kızımla mı ?

Greg – Evet.

Philip – Siz benim kızımla evlenmek istiyorsunuz öyle mi ?

Greg – İzin verirseniz.

Philip – Yaa... İşte yine bir mesele çıkardınız ortaya.

Greg – Yine ne ?

Philip – Bugün sizin sonsuzsa bir gününüz.

Greg – Yapmayın.

Philip – Kusura bakmayın, bir teyzem var, onu verebilirim. Senelerdir evlenecek yaşa gelmiş bekliyor. Belki tam sizin aradığınız değil ama, o kadar sıkıştıysanız o da idare eder bir müddet. İyi bir kızdır... Yaşını başını almış... Sonra, karının kuzeni Natalie'de var. O da biraz hayattan kam almak ister zannederim.

Greg – İstemem. Ben sadece sizin kızınızla ilgileniyorum.

Philip – O halde talihinize küsün...

Greg – Neden ?

(Fanny girer)

Fanny – Merhaba...

Philip – Merhaba, Fanny.

Fanny – (Biraz sinirli) Ee, ikiniz de niye somurtuyorsunuz öyle ?

Greg – Somurtuyoruz.

(Bir an sessizlik olur)

Fanny – Bir şey mi var ?

Greg – Yooo. ... Bir şey yok. Baban biraz evvel bana diyordu ki...

Philip – Ha ?....

Fanny – Ne diyordu ?

Greg – Teyzesiyle evlenmemi istiyordu.

Philip – Kimle ?

Greg – Teyzeniyle.....

Philip - Kim söyledi size ?

Greg - Siz söylediniz.

Fanny - Sizin terzenizle mi... (neşeli bir kahkaha atar)

Philip - Ne diyorsunuz kuzum ?

Fanny - Hay Allah, ne aptallık bendeki de. Galiba siz birbirinizle hiç tanıştırılmadınız.....

Greg - Biz mi .... Şey....

Fanny - Baba, bu Gregory . Size bahsettiğim delikanlı... Gregory, babama takdim ediyim seni....

Greg - Memnun oldum, efendim... Hasılsınız ?

(Kısa bir sessizlik olur: bir anlık)

Philip - (Memnun) İyiyim, evladım, iyiyim. Siz nasılsınız...?

P E R D E

İ k i n c i T a b l o

(Aynı sahne... İki saat kadar sonrasıdır. Dördüde yuvarlak bir masanın etrafına oturmuşlardır. Öğle yemeği henüz bitmiştir.)

Sheila - Eh, herkes doydu mu ?

Canny - Teşekkür ederiz.

Grey - Fevkaladeydi doğrusu.

Philip - Hmmm....

Sheila - Afiyet olsun. (Ayağa kalkar) Siz oturun, ben kahveleri getireyim.

Grey - Ben de yardım edeyim.

Sheila - Yo, yo. Teşekkür ederim. Herşey hazır zaten. Sadece içeri girip getireceğim. (Çıkar)

Grey - Doğrusu annenin yemekleri fevkalade. Kabul etmek lazım.

Canny - Öyledir.

Philip - Aynı zamanda çok iyi bir ev kadını, çok iyi bir annedir.

Grey - Hep böyle köyde mi yaşıyorsunuz ?

Philip - Evet. Ta... Canny'nin şu kaderli günlerinden beri.

Canny - Ya, hep burda otururuz.

Philip - Adeta bu bahçede büyüdü denebilir. Öyle değil mi, Canny ?

Canny - Doğru.

Philip - Biliyor musunuz, bazen uzun yaz akşamları annesiyle birlikte burraya oturürdük ... Ben pipomu yakardım, o örgüsünü alırdı... Şu anda bile aynen gözlerimin önünde... Canny o ufacık haliyle şuracıktaki koltuğunda oyalanırdı...

Grey - Öyle mi ?

Philip - Pek komik bir şeydi o zamanlar. Tombul, toparlak bir şeydi.

Grey - Ne diyorsunuz ?

Philip - Ya, Tostoparlaktı desem yalan değil.

Canny - Babacığım.

Philip - Annesi de ben de endişe ederdik doğrusu onun bu halinden.

Greg - Hiç tahmin etmezdim onun...

Canny - Babam büyütüyor işi. Her zamanki gibi....

Philip - (Konuya iyice ısınmıştır artık) Sonra taktığımız adı hatırlıyor musun, Canny ? Ne, hatırlıyor musun bakayım ?

Canny - Pazar babacığım... Çoktan unuttum.

Greg - Neydi ?

Canny - Hiçbir şey. Önemli değil.

Greg - Neydi ? Bana da söyle ?

Philip - Jumbo....

Canny - Jumbo mu !

Philip - Jumbo Canny derdik... Çok komik gelirdi o zaman...

Greg - Jumbo Canny, Bayağı fikrel almış hani.

(Gülerler. Canny'de katılır bu kahkahaya)

Canny - Ne çocukça şeyler....

Philip - Öyle ama sen de mınnacıktan o zaman. Öyle değil mi ?

Canny - Ama şimdi değilim babacığım.

Philip - Ayakları da düztabandı. Cayet iyi hatırlıyorum. Koskocaman, dümdüz ayakları vardı... Evin içinde adeta tramvay gibi dolaşırdı yalpalaya yalpalaya....

Canny - Hiç de değil.

Philip - Çok küçüktün, hatırlamazsın.

Greg - O zamandan bu yana çok değişmiş doğrusu.

Philip - Tabii, çok değişti. İnsanın aşık olduğu kimselerin çocukluklarına bilmeleri bence iyi bir şey değil. Yani.... Mesela sen Canny'nin eli yüzü çilek receli bulaşık fırçası lüğrü dişlerinin düzelmeden evvelki halini yahut bozuk cildini bilseydin, bugün ona karşı olan hislerin aynı olabilir miydi ?

Canny - Babacığım, Lütfen yeter artık. Greg'i hiç ilgilendiren bir tarafı yok bunların.

Philip - Gitmeden evvel bir ara vakit olursa eski resimlerden bulup gösteririm sana. Herhalde çok eğlenirsiniz....

(Sahile iner. İçerinde kahve teşhilatı olan bir tepsi vardır elinde.)

Sheila – İşte geldim. (Tepsiyi masaya koyar) Herkes nasıl istiyor bakalım ? Sütlü mü, sütsüz mü ?

Fanny – Sade lütfen.

Sheila – Dışarda yemeği aklettiğiniz iyi oldu doğrusu.... İçerisi öyle boğucu ki Greg....

Greg – Benimki sütlü olsun, lütfen. Onu söylüyordum ya, burası bir insanın büyüyüp yetişmesi için fevkalade bir yer....

Sheila – Çok doğru, lak, hiç düşünmemiştim bunu..

Greg – Bir defa, herşeyden evvel şu havası.

Sheila – Tabii. Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Sonra toprak.

Greg – Toprak mı ?

Sheila – Bu civarda çok zengin, verimlidir.

Greg – Ben daha ziyade oyun yeri olarak düşünüyordum.

Sheila – Oyun yeri mi ?... Şey... Biz çocuklardan mı yoksa çiçeklerden mi bahsediyoruz kuzum ?

Philip – Benimki de sade olsun.

Sheila – Sade çiçeklerden mi ?

Greg – Ben çocuklardan bahsediyorum sanıyordum.

Sheila – Sahi mi ? Nereden aklıma bu laf ?

Philip – Bu civarın toprağı bilhassa soğanlı çiçekler için fevkaladedir, biliyor musunuz ?

Sheila – Evet, bilhassa...

Greg – Öyle mi ?

Philip – Fevkaladedir.

(Bir sessizlik olur)

Sheila – Biliyor musunuz, bu havaya bittim bugün ?

Fanny – Yaa, çok güzel ama ne yazıkki Greg'le ben biraz sonra ayrılmak zorundayız.

Sheila – O kadar mı erken ?

Greg – O kadar mı erken ?

Philip – Ne yazık...

Sheila – Bizi dün öğleye öyle söylüyorsanız hiç bir mahzuru yok... Bugün için bir programımız yok. Öyle değil mi, Philip ?

Philip - Aa, bir dakka... Dışarı çıkmayacak mıyız ?
Sheila - Yoo, nereye ?
Philip - Sana söylemeği unuttum. Cooper'ler telefon etti.
Çaya davet ettiler.
Sheila - Ne zaman ?
Philip - Öğleden sonra, mümkün olduğu kadar erken gelin dediler.
Unuttmasam sana söylemeği.
Sheila - Cooper'ler İtalya'da diye biliyordum.
Philip - Dün dönmüşler.
Sheila - Daha carşamba günü gitmişlerdi.
Philip - Paraları, perşembe gecesi dövüşleri bitmiş.
Sheila - Hah, ne alâkalı.
Philip - Ya. Gelip biraz(cık) teselli edelim diye düşünmüştüm.
Sheila - Onlar da beğler doğrusu. (Grey'le Jenny'e) Bir ara uğrayıp
hiç olmazsa bir merhaba demeniz gerektir kusura bakmayın...
Jenny - Ne münasebet, zaten bizim de gitmemiz lazım.
Grey - (Jenny'e) Neden ?
Jenny - (Grey'e) Gitmemiz lazım da ondan.
Sheila - Ne oldu ?
Grey - Gitmemiz lazım...
Sheila - Mutlaka mı ?
Grey - (Jenny'e) Neden ?
Jenny - (Grey'e) Gitmemiz lazım da ondan.
Sheila - Ne oldu ?
Grey - Gitmemiz lazım...
Sheila - Mutlaka mı ?
Grey - (Jenny'e) Neden ?
Jenny - Şşş !
Sheila - Şehirde mi oturuyorsunuz.
Philip - Grey....
Grey - Evet... Bir iki odalı bir ev var...
Sheila - Ne güzel.
Grey - Aslında orta yerde lavabosu olan bir tek oda.
Sheila - Ne kadar entresan... Ya sen ?
Jenny - Ben hâlâ aynı kattayım.

Sheila - Öyle mi ?
Canny - Evet.
Sheila - Ha, tabii. İyi mi bari ?
Canny - İyidir. Hiç gelip görmediniz beni.
Sheila - Ya, hiç gelemedik.
Philip - İkimiz de....
Canny - İkiniz de. Gelmediniz. Ama yakında bir gün mutlaka uğramalısınız. Beklenirler, değil mi Greg ?
Greg - Tabii...
Sheila - Teşekkür ederiz.
Greg - Hem onun ~~yaşam~~ şartlarını da yerinde görmüş olursunuz.
Sheila - Karışmak istemeyiz ama....
Canny - Ne münasebet...
Sheila - Ben artık inmem sehire. Philip söler her gün tabii. Trafik ve gürültüye gelemiyorum ben pek. Korkarım, biraz fazla köylü oldum.
Canny - Alışırsınız ama...
Sheila - Yetişme tarzına bağlı bir şey bu.
Canny - Öyle...
Sheila - Siz Londra' da mı doğdunuz, yoksa taşradan mı ?
(Yüzvesini yıpratılmakta olan Canny boğulacakmış gibi olur)
Philip - Yavaş olun, yavaş ş...
Sheila - Bir şey olmadı ya ?
Greg - Canny....
Canny - (Takatsizlik arasında) Ha... dese... Yüzüm , Ya...tırnak renginde... bir .... bir burnak su lütfen.....
Sheila - Şimdi... hemen getiriyorum.
Canny - (Doğrulur) Yo, yo. Zahmet etmeyin artık. Geçti. Ben alırım. (ayağa kalkar)
Sheila - Ben de birlikte gitmeliydim.
Philip - Şimdi geçer, birşeyi kalmadı.
Sheila - Zavallı yavrucak, bunun ne olduğunu bilirim...
Greg - Şimdi düzelir. Onun derdinin ne olduğunu biliyorum ben...
Sheila - Biliyor musunuz ?
Greg - Hani şu.....

Sheila – Ha, insanın nefes borusuna bir şeyin kaçıp ....
Greg – Hayır, onun derdini kastediyorum....
Sheila – Nefes borusunu iyice kapamaması ...
Greg – Sahi mi, bilmiyordum.
Sheila – Ben de bilmiyordum, yakın zamana kadar.
Philip – Ansiklopedi'den öğrendi.
Greg – Ya...
Sheila – Başka kahve isteyen var mı ?
Greg – Teşekkür ederim.
Sheila – Neyse kızcağız çabuk düzelir inşallah.
Philip – Şimdi zaten hepsi.
Sheila – Çok tatlı kız doğrusu. Onu pek sevdim. Philip. (Philip güler, Greg de güler) Ne demek istiyorsunuz ?
Greg – Memnun oldum.
Philip – Değil mi yani ?
Sheila – (Ne olup bittiğinden habersiz güler) Öyle olsun.
Greg – Onu özleyecek misiniz ?
Sheila – Hmmm ?
Greg – Yani demek istiyorum ki yakın bir yerde oturuyor olsa, uzakta, şehirde olmasından daha iyi olmaz mıydı sizin için.
Sheila – Bu ona kalmış bir şey tabii.
Greg – Ama siz pek endişe eden tip değilsiniz galiba.
Philip – Yoo, biz herşeyi dert etmeyiz.
Sheila – Neyi ?
Philip – Yani insanların şehirde yaşamalarına. Bu kadar için endişe konusu mudur açıkçası.
Sheila – Yoo, değildir.
Greg – Doğrusu iyi bir prensip. Zaten aksi bir davranışın hiç bir faydası yok bence. Annelerin, babaların, çocukların üstüne fazla düşmeleri yüzde doksan çocuğu kendilerinden uzaklaştırmaktan başka sonuç vermez.
Sheila – Siz o kanaatte misiniz ?
Greg – Sanırım bu....
Philip – Doğru söylüyor.

İçgüdü

Sheila – Haklısınız. (Sessizlik olur) Briç oynar mısınız ?
Greg – Hiç bilmem....
Sheila – Ne yazık. Dört kişi olduğumuza göre...
(Bir sessizlik olur)
Philip – Trenlerden bahsediyordük. Bir saate kadar şehre giden bir tren olacak zannederem.
Greg – Ya ?
Philip – Evet. İstasyona kadar yürüyecekseniz hiç acele etmeyin, etrafın keyfini çıkara çıkara, yavaş yavaş yürüyün. Güneşten, temiz havadan, azami istifadeye bakın... Mutlaka gideceksenis hazırlığa başlamanız iyi olur.
Greg – Peki.
Sheila – Canım, beş dakikalık yol.
Philip – Olsun ama biraz ihtiyatlı davranmak lazım. Bole rezil rezil gitmek istiyorlarsa.
Greg – O halde biz ha....
Sheila – Sahiden acele etmenize lüzum yok...
Greg – Bence kalkalım artık.
Sheila – Nasıl isterseniz. Hava feykalade elverişli.
Greg – Çok geçmeden yine görüşürüz inşallah.
Philip – Tabii, tabii...
Greg – Hiç merak etmeyin, ben Sinny'i kollar, sözünü ettiğim ahbaptan ebedi etmem. Başını dertten kurtarmağa çalışırım.
Sheila – Dertten mi ? Başı derte mi ?
Greg – Bir bakıma öyle.
Sheila – Nasıl bir dert. Bana da söyleyin bakayım.
Greg – Size ermatı mı ?
Sheila – Hiç.
Greg – O takdirde... benim herhangi bir şey söylemem yakışık almaz....
Philip – Ben de yapamam doğrusu.
Sheila – Ooooh samimiliği bırakın. Ne olmuş ? (samimi bir edayla) Mahoş birşey mi ?
Greg – Ee... Evet....
Sheila – (Şaşkın) Ne ?
Greg – Şey.... Yakışık olmayan bir münasebetlik... gibi bir şey...

Sheila – Takısık almayan bir arkadaşlık mı ?
Greg – Evet.
Sheila – Ece ? Anlatsın bakalım... Orta yerde esmerler mi öyle ?
Greg – Bunları size anlatmamı istiyeceğini sanmam.
Sheila – Biraz renkli görüşlüymüşsün. Mademki etmenize lüzum yok.
Greg – Bana da pek fazla açılmış sayılmaz. Yalnız bildiğim kadarı oldukça yaşlı biriyle münasebeti var.
Sheila – Ne diyorsunuz ?
Greg – Kötü bir taraftı yok tahminime göre bunun ama adam kızcağızla biraz oynaşıp, oyalanmış...
Sheila – Oynaşmış mı ?
Greg – Öyleymiş de üstelik. Neyse, aklını başına toplayıp kendini kurtarmağa muvaffak olmuş.
Sheila – Aferin....
Philip – Şey... be...
Sheila – Bir şey mi var sekerim ?
Philip – Hayır.
Sheila – Zavallı yavrucak. Doydun mu Philip. Zavallı kız.
Philip – Ya... Ama bir de öteki taraftan düşünmek lazımdı diyorum....
Sheila – Adamın yaptığı eroistlikten başka birşey değil bence.
Philip – Bence hemen bir şey söylenemez.
Sheila – Bence öyle.
Philip – Neden hükmediyorsun ?
Sheila – Cevet acak. Yani, bu yorabilirdi kızı bu adam ?
Philip – Bu daha çok adamın nasıl bir insan olduğuna bağlı bir şey.
Sheila – Bunun pek fazla farkedeceğini sanmam.
Philip – Nesela... Farzedelim ki oldukça ciddi bir adamdı.
Sheila – Karasının arkasından bu türlü işler çeviren adamın ciddiyetinden söz edilemez her halde...
Philip – Belki karası layıktır... Veya değildir...
Sheila – Kalanı o hale düşürmüş olması da onun kabahati sayılır. Herhalde evlendikleri zaman ikisi de memnun ve memnun tular.
Philip – Kimbilir belki karası amcacığını ~~bulay~~ hayal kırıklığına uğratmıştır. Kendini başka türlü satmış ama sonradan öyle olmadığı ortaya çıkmıştır.

Sheila - Belki adam da karısına aynı şeyi yapmıştır.

Philip - Olabilir.

Sheila - Ama kadın yoldan çıkıp adamın arkasından onu aldatmamıştır herhalde.

Philip - Kadının da aynı şeyi yapmadığını nereden bileyim ? Sen öyle söylüyorsun benim haberim yok.

Sheila - Orasını bilemem. Ben de senin gibi sadece farazîye yürütüyorum.

Philip - Benim farazîye yürüttüğümü kim söylüyor ?

Sheila - Öyle yapmıyor musun.

Philip - Öyle tabii... Tabii.... Ben de .... Ama her şeyin bir de öteki yüzü vardır. Ben onu söylemek istiyordum. Her halde ne demek istediğimi de isbat ettim sanırım.

Sheila - Saçma. Hiç bir şey isbat etmedin. Adamın ne biçim bir insan olduğu ortada.

Philip - Hiç de değil.

Sheila - Yorulmuş sıkılmış bir insanın bu karşılıksız gönül eğlencesi yapıp kendini avutuyordur.

Philip - Sıkılmış olduğu muhakkak.....

Sheila - Ondan da arzusunu aldığı zaman eski bir pabuç gibi bir kenara fırlatacaktır.

Philip - Kızın onu baştan çıkarmış olacağını hiç aklına getirmiyor musun ?

Sheila - Haydi canım...

Grer - Ben pek ihtimal vermem buna.

Sheila - Ben de.

Philip - Olup biteni bilmiyorsunuz ki siz.

Sheila - Sen biliyor musun ?

Philip - Yoo, bilmiyorum tabii. Nerden bileyim ? Ama nasıl olabileceğini tahmin ediyorum. Vücuduna bir numara dar gelen, herkesin giydiğinden beş on santim daha kısacık etekli elbisesiyle ofiste salınır, dudaklarından o tatlı tebessümünü eksik etmez... Bir bakıma mahcup ve tecrübesiz, bir bakıma fettan fettan kırıtırken... Ne olabileceğini tahmin etmek güç olmasa gerek. Bir kızın öğlenlerken bir şey arayıp aramadığını gözlerinin içine bakarak anlamak mümkündür... İşte bu da o biçimdi... Tahmin ederim ki, Müsaadenizle, bir bardak su içmek istiyorum.

(Philip çıkar)

Sheila – Vay canına ! Hayatımda bu kadar kaba şey duymadım doğrusu. Affedersiniz. Kim bilir neler düşünüyorsunuzdur.

Grey – Çok endişe verici bir şey olduğunu.

Sheila – Uzun zamandır onu bu halde ilk defa görüyorum... Sanki sanki kendini için içindeymiş gibi davranıyor.

Grey – Bu şekilde konuşmanın kusuruna bakmazsınız umarım, kocanız sizin ama... Aklını kaçırmış gibi geliyor bana.

Sheila – Sizinde mi dikkatinizi çekti ?

Grey – Nasıl çekmesin ?

Sheila – Haklısınız var. Sadece ben öyle düşünüyorum sanıyordum. Korkuyordum da hani. Zira benden başka herkes onun gayet normal olduğu fikrindeydi.

Grey – Hiç de değil.

Sheila – Psikopat mı acaba ?

Grey – Olabilir.

Sheila – Son defa buraya geldiğinde, doktorumuzun kulağına onun gibilerden bir şey fısıldamağa çalıştım ama...

Grey – Nasıl karşıladı ?

Sheila – Beni dinlediğini sanmıyorum. Biraz acı sağırdı da....

Grey – Yu.

Sheila – Buna rağmen yine de...

Grey – Ben sizin yerinizde olsam hiç endişe etmezdim.

Sheila – Etmez miydiniz ?

Grey – Sizin yönünüzden takdir. Size pek bağlı olduğu açık. Ben de hiraz samimilik derecesinde.

Sheila – Ben öyle bir şey farketmiyorum.

Grey – Bu sabah aranızda küçük bir anlaşmazlık olmuştu. Fiiliyor musunuz, benim sizinle evlenmek istediğimi sanmıştı.

Sheila – Evet. Bana da söyledi. Çok saçma.

Grey – Mütbiş bir kıskançlık sonucu olabilir bu anlık.

Sheila – Öyle mi dersiniz.

Grey – Gayet açık.

Sheila – Ben hiç öyle düşünmemiştim. Bazen aklı yavaş işler, bilhassa böyle havanın sıcak olduğu günlerde.

X

Ömer – Sonra Cânny ile ilgili bu meseleyi ele alalım. Şunu kabul etmek lazım ki onun konuşmasına bakarak, ona zerre kadar önem verdiği yok. Öyle değil mi ? Onunla ilgili olarak herhangi bir meşguliyeti olabilecek fikrinden bilhassa kaçmağa çalışıyor. Yani bence, eski bir uyuşmaz hareketinden dolayı olabilir... Yani neredeyse evlatlıktan reddetmeğe çalışır gibi bir hali var.... Ama ne var ki, meselenin köküne inecek olursanız, o onun olduğu kadar sizin de kazanız sayılır... Hiç olmasa...

Sheila – Benim kazam mı ?

Ömer – Ben bir bakara öyle görüyorum.

Sheila – O nereden benim kazam oluyor ?

Ömer – Adamı müdafaa ederken, kazanı omuzundan silkip atmak derece.....

Sheila – O benim kazım falan değil.

Ömer – Bu meşguliyetsizlik hissinin en açık tezahürü bence.

Sheila – O benim kazım değil.

Ömer – Yaa ?

Sheila – Bu fikri nereden çıkardınız kuzum ?

(Ömer içini çeker. Jeuver gibilerden kurtulmanın hazzını alır.)

Şaka ediyorsunuz, değil mi ? (Ömer başını sallar) Kesinlikle. Benim kazanmış. Fakat siz yapmadınız değil mi ? Nasıl yapabilirsiniz böyle bir şeyi. (Bir kahkaha atar) Çok sakacısınız....

Ömer – O sizin kazanız değil mi ?

Sheila – Ne münasebet.

Ömer – Hâlâ o gözle mi bakıyorsunuz ?

Sheila – Benimle hiç bir ilgisi ve alâkalılığı yok.

Ömer – Bu şekilde konuştuğunuza göre beni ne kadar müteessir etti bilemezsiniz.

Sheila – Beni de etti. Pek çok hem. Kuzum Allahaşkına, siz beni kaç yaşında sanıyorsunuz ?

Ömer – ~~Bu meseleyi uzlaştırıcı bir şekle sokmanın bir çaresi bulunmadı mı sizce ?~~ Bu meseleyi olduğu gibi kabul etmenin zamanı gelmedi mi artık sizce!

Sheila – Neden bahsediyorsunuz ?

Oral – Ne diye kaçıp hep sırtınızı çevirdiyorsunuz ona ? Yirmi yıl evvel olup bitmiş bir şeyi unutmaz mısınız artık ? Bir manası yok ki...

Sheila – Pusura bakmayın ama, ipin ucunu iyice kaçırdın ben.

Oral – Kocanızın davranışlarından söz ediyorduk ama sizinki onun iki misli tehlikeli.

Sheila – Yaa...

Oral – (Heyecanlanır) Bu türlü bir atmosfer içinde yetişen bir kız ne olur ? Şizofendik bir baba ile, onun maşeadiyetini reddeden bir ana arasında daha ne beklenir.

Sheila – Zavallı yavrucak.

Oral – Ya, zavallı yavrucak...

Sheila – Bilmiyordum. Ne feci bir şey, değil mi ?

Oral – Şimdi anlıyorsunuz öyleyse ?

Sheila – Tabii, tabii. Bir saçmalık işte.

Oral – Öyle...

Sheila – Çok mesuliyetsiz bir davranış bu, değil mi ? Şimdi anlıyorum. Bu türlü insanların çoluk çocuk sahibi olmaları doğru değil bence....

Oral – Ama onlar bunu kabul etmiyorlar. Asıl mesele de burada.

Sheila – Herhalde.

Oral – Ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde...

Sheila – Tabii tabii.

Oral – Kocanız olsun...

Sheila – Yalnız şunu da tekrarlıyorum, ben onun annesi değilim.

(Bir an sessizlik olur)

Oral – Ne söylediğinizin farkındasınız sanırım ?

Sheila – Zannederim.

Oral – Öyle mi öyle söylediğinize göre...

Sheila – Ben sadece onun annesi olmadığımı söylüyorum. Bunu en iyi bilecek kocam benim her halde... Yani kocamla benim hiç çocuğumuz olmadı... Sonra nasıl diyeyim... Ara sıra sıkıntılar diye çocuk yapmamağa karar vermiştik biz... Bilhassa tatillerde falan insanın aradığına gerçekten bak olacaklarını düşünmüştü. Aynı sebeple köpek de almamış eve. Bir sefer sırf tecrübe olsun diye bir kedi almıştık ama

olmadı. Gece yarısı demeyip yemek istemeğe falan kalkışıyordu. Halbuki ben kedilerin öteki lere nisbetle en medeni hayvan olduğunu sanırdım. Hayır, hiç çocuğumuz olmadı. Bazen bu kararımızdan pişmanlık duyduğum anlar oldu. Bir kadın ne ister ? Hele uzun kış geceleri. Ama bu istediğim her zaman için bir erkek evlat şeklinde olmuştur, hiçbir zaman kız arzu etmedim. Kendi cinsimden biri yle bana çıkmamalıdır. Yapamazdım. Erkeklerin çok daha ileri gelişmiş olduklarını düşünürüm hep. Kadınlar her zaman için çok dar görüşlüdürler, konuşmak için de. Ama bir oğlanla iş ara çıkabilirdim.

Oğuz - Biraz geç kalmışsınız bu kararı vermekte sanki.

Ghaala - Bu çok kibar bir cevap olmalı.

Oğuz - Bence eliniz in altındaki çocuğu biraz düşünüp, onunla ilgilenmiş olsaydınız...

Ghaala - Bu türlü konuşmaktan vaz geçer misiniz lütfen.

Oğuz - Hiç ulaşmış olduğunuz bence, öyle değil mi ?.... Sanny, köpekler, kediler, kocanız... Hepsi bir hiç sizin için...

Ghaala - Biraz, ileri gidiyorsunuz ama....

Oğuz - Mütemmim. Böyle bir şeyi yapmanın sırası çoktan gelmiş sine karşı...

Ghaala - Bitti mi ?

Oğuz - Bitti, bitti. Merak etmeyin, bitirdim. Nasıl olsa, beni bir daha görmeğe değilsiniz.

Ghaala - Ben de aynı şeyi temenni etmeğe başladım.

Oğuz - Yani onun da söylemeden geçemiyeceğim. Daha açık konuşayım... Sanny'i o kadar çok seviyorum ki, onun yüzünü, bir anda tam ondokuz gülün altı yeni barcamayı göze aldım. Annesiyle babasına ödemek için. Büyük bir jest bu benim için. Tam ondokuz altıyı bunca karşılığında ne geçiyor eline ? Kendilerinden başka hiç kimseyi düşünmeyen iki insan çıkıyor karşına, gelmiş in, gelmemişsin. Kimsin... Aldırdıkları bile yok. Benim gelmeme mani olmak istediğinin sebebi varmış demekki. Benim anam babam sizler gibi olsaydı, ben yetimhaneye sığınırdım, vallahi.

Shcala – Siz calganar biriciniz, biliyor musunuz ?

Oreg – Herhalde öyleyimdir. Ondokuz altı. Nerdeyse bir sterlin para harcumıcam. Ne demek bu biliyor musunuz ?

Shcala – Sizi buraya davet eden olmadı.

Oreg – Doğru.

Shcala – Bildiğim kadarı, iyiniği de biz çağırmadık. İkiniz de davetsiz düğüverdiniz buraya.

Oreg – Ben miyiyorum ?

Shcala – Bütçeli bedava yemek de verdin size Daha ne şikayet ediyorsunuz.

Oreg – Ah, ağlamayınız. Yemeğin parasını ödemeğim mi ? Vay Allah. Aklımdan çıkmış. Bir dakika. Şimdi halledeyim bu işi.

Shcala – O kadar bulaşıklık etmeyin.

Oreg – İsrar ediyorum. (Cantasını alır) Elim değmişken bu işi halledeyim hemen gitmeyim.

Shcala – Ne arıyorsunuz ?

Oreg – (Cantaya kurcalamaktadır) Cüzdanımı.

Shcala – Hani şu ?

Oreg – (Aramağa devam eder) Parasını ne kadar ? On şilin fazla eder mi ? Yoğsa bozmasın, daha farlasına gücüm yetmez.

Shcala – Size ne oldu anlamak mümkün.

Oreg – (Cantadan bir torba içinde terlikleri çıkarır) Şunları tutar mısınız lütfen ?

Shcala – (Otomatik olarak alır terlikleri) Bütün söyleyeceğim... Bu kadar alınmasaydınız diye evvelden burada... Yarım saat evvel...

Oreg – Şunlardan bir yerde olacaktı.

Shcala – O kadar ısrar ediyorsunuz daha sonra bir çek gönderin bari.

Oreg – Pardon, hah, işte buldum. (Cüzdanından çıkarır) Şimdi... Bu şilinği değil mi ?... (Cüzdanının içine bakar) (Tam oldukken eğilir, pantalonunun cebine daldırır elini) Bu işi yedi şilin altı pennyle kapatmak zorundayız.

Shcala – Alman ben bu parayı...

Oreg – (Masanın üstüne yumuk paraları) Alın işte. Yedi şilin altı penni tam tamamına. Geri kalanını da postayla yollarım.

Sheila – Teşekkür ederim.

Trevor – Oldu mu ? Tamam mı... Şimdi de Jinny'i bulup hemen yola çıkıyorum. (Eve doğru yürür) Hoşça kalın.

Sheila – Boş, bu ... Bu terlikleri ne yapayım ?

Trevor – Benim değil, sizde kalsın.

Sheila – Kimin ya ?

Trevor – Taza sorun daha iyi.

Sheila – Onun da değildir her halde.

Trevor – Onun apartımanında buldum.

Sheila – Peki, ne yapmam lazım ?

Trevor – Bilmem, kocanıza yahut başkasına verin.

Sheila – Teşekkür ederim ama kocamın terlikleri var, tıpkı...

Trevor – Ben gidiyorum.

Sheila – Tıpkı... Tıpkı bu....

Trevor – Allahaısmarladık....

(Sheila bir çıkış atar)

Trevor – Meniz var ?

Sheila – Lütfen... Lütfen, ben....(susar)

Trevor – Ne oluyor ? Bir seyirciniz yok ya ? Hay... Hay...

Sheila – (Kendini toparlamaktan biraz) Affedersiniz... bu terlikleri bakıyordum da....

Trevor – Neyine ?

Sheila – Hiç... Tam kocamın ayağına göre. Memnun olur belki.

Trevor – İyi.. Güle güle giyin.

(Philip ile Jinny girerler)

Philip – Nihayet kendine gelebildi.

Jinny – Zusura bulmayın, kahve renzine fena kaçmıştı. Kendimi tutamadım.

Sheila – Şimdi iyi misiniz ?

Jinny – İyiyim, teşekkür ederim.

Sheila – Hay allah ne ahmaklık. Keyfiniz kaçmıştır. Oturun da çaydan evvel biraz güneşin keyfini çıkarın bari. Trevor ile ben de masayı toplayacaktık.

(Sheila sadece kendine hayretle bakan Grey in bakışları altında elindeki terlikleri en yakın çiçekliğin içine bırakır.)

Grey – Biz mi ?

Sheila – Yardım etmek istersenız tabii. Şunları alıp mutbaha bırakır mısınız, zahmet olmazsa. Şunun bunun'u toplayıp biraz daha pervezelik edelim ritmeden.

Philip – İyi olur. (Sheila ile Grey çıkarlar) Bir şeyler dönüyor ya bakalım. Bir şeyler tasarlıyor gibi.

Canny – Ne gibi ?

Philip – Galiba anladı.

Canny – Panik'e kapılıyorsun benee.

Philip – Hiç de değil.

Canny – Korak etme, bir kaç dakikaya kadar iktimiz de ritmis olacağız... (Bir sessizlik olur)

Philip – Adama gerçeği anlatacak mısın ?

Canny – Bir gün, belki.

Philip – Evlenmeğe karar verdin mi ?

Canny – Evet.

Philip – Budalalık ediyorsun.

Canny – Olabilir...

Philip – Benden bana yaraşır bir davranışta bulunmamı bekliyorsun anlaşılan....

Canny – Evet... Bekliyorum.

Philip – Yani, bir baba olarak.

Canny – Philip...

Philip – Yani bir düğün yapmamı. Hoş bir şey olacak. Gözümün önüne getiriyorum da. Köyün kilisesinde... Papazın bekleyişini... Koronun şarkılarını.... Annenle babanın yani bizim ailenin öteki tarafta... Senin asıl annenle babanın da öbür tarafta bekleyişleri... Doğrusu çöp atsan yere düşmiyecek kilisede.

Canny – Sen davetli olmayacaksın ki.

Philip – Olmayacak mıyım ?

Canny – Her halde değil mi ?

Philip - Yaa...
Canny - Biz nikahımızı...
Philip - Demek hemen nikah, ha ?
Canny - ... Nesein sedanız evlenme dairesinde kendi aramızda halledeceğiz...
Philip - Deme ? Kim izin verecek ?
Canny - Kendim. Yirmi bir yaşını geçtim.
Philip - Olabilir... Beni arada çok tuhaf şeyler de olabilir. Çıkıp da itiraz ederse... Olur a. Mesela ben yaparsam böyle bir şey... Bunlar evlenemezler falan gibi bir laf atarsam ortaya...
Canny - Bu işlere karışma lütfen. Bak ihtar ediyorum. Sonra...
(Greg içeri girer)
Greg - Başka bir şey kaldı mı masanın üstünde ?
Philip - Hah...
Canny - (Yerinden kalkar) Haydi, Greg. Gidiyoruz artık.
Greg - Bir dakika.
Canny - Boyalarını toparla.
Greg - Acelen ne canım.
Philip - Acele etme, Canny. Telaşa lüzum yok, yavrum.
Canny - Gidiyoruz artık.
Philip - Greg ile son bir görüşme yapmağa fırsat bulamadık, bir türlü.
Canny - Bundan sonra da bulamayacaksınız.
Greg - Neden ?
Canny - Çünkü senin işine yarar bir şey söylemem de ondan.
Greg - Canny, insan babası hakkında böyle konuşur mu ?
Canny - Aman sen de. Hoşça kalın. Haydi bakalım.
Greg - Canny !
Philip - Zannedersem bir çift laf etmeğe hakkım var.
Greg - Tabii...
Canny - Şimdiye kadar ettiklerin yeter.
Philip - Şimdi... Müsadenle, Canny... Anladığım kadarı ikiniz evlenmek niyetindesiniz, tamam mı ?
Greg - (Gözünün ucuyla Canny'e bakarak) Şo, haydi bakalım.
Canny - Evet...

Philip – Şu anda söylemek istediklerim size kocakarı masalı gibi gelecek belki ama... Bizim için konuşamam, Greg. Yani birbirimizi daha bugün tanıdık. Ne var ki Fanny'i iyi tanırım, hatta çok iyi. Fazla böbürlenmiş olmayayım ama, Fanny ile ben biribirimize çok yakındık.

Greg – Anlıyorum, tabii, anlıyorum.

Philip – Evet. Fanny'e sormak istediğim bir soru var. Senin de yardımın olabilir buna cevap vermesinde, Greg... Meselâ şu, Fanny, evlilik gibi son derece önemli ve hayatı bir meselede kendi başına karar verebilecek durumda mısın ?

Fanny – Aman canım, siz de...

Philip – Anlıyorum, tabii diyeceksin. Öyle olduğunu sanacaksın. Nitekim hepimiz aynı şekilde düşünürüz. Ama muhabbetler boşanma davalarıyla dolup taşıyor bildiğiniz gibi...

Greg – Çocuk değil artık. Yani kendi başına bir karar verebilir sanırım.

Philip – Kendi başına mı ? (Şüpheli başını sallar) Sen zorlamış olmaz mısın ?

Greg – Şey....

Fanny – Ben kararımı kendim verdim. Kimse zorlamadı. Greg'i seviyorum. Onunla evlenmek istiyorum. Üstelik başkalarının zoruyla iş yapmasını da sevmem.

Greg – Durun bakayım ! Onu benim kandırdığımı mı sanıyorsunuz ?

Philip – Öyle bir şey söylemedim. Onun bu kararı vermesine tesir etmiş olabileceğinizi söyledim sadece.

Greg – Tabii cesaretini kıracak şey de söylemedim, onu kandediyor sanız... Yani böyle bir karar vermesi için şayet göstermiş olabilirim normal olarak.

Fanny – Hayır. Hiç bir tesirin olmadı.

Greg – Hiç mi ?

Philip – Size bir şey soracağım, Greg. Bana doğru cevap vereceksiniz ama, Sizin taraflarınızdan hiç bir tesir olmadan, bu meselede Fanny'nın tamamen kendi kendine bir karara varmış olmasını öğrenmek sizi daha memnun etmez mi ?

Greg - Biraz fazla karışık bir şey oldu bu.

Philip - Soruyorum Greg, daha memnun olmaz mıydınız ?

Greg - Yani ben ona benimle evlenir misin demeden o evet deseydi mi demek istiyorsunuz ?

Philip - Eh, bir bakıma öyle...

Greg - (İyice karışmıştır aklı) Şey... Bilmem ki... Yani, böyle ... Bir sevi yapar mıydı....

Philip - Düşünmeğe değer, değil mi ?

Greg - Bir dakika. Ben ona evlenme teklif etmeseydim, evet diyemezdi tabii....

Philip - Ama öyle yapsaydı iyi olmaz mıydı...

Greg - Olmaz olur mu ?

Philip - ~~Hayır öyle yapmasaydı iyiydi~~ Ama samimi olarak, böyle bir şey yapabileceğine ihtimal verir misin ?

Greg - Vermem. Yani bu evlenme teklifini o yapmazdı. Onu demek istiyorsunuz.

Philip - Yapmazdı demek.

Greg - Hayır.

Philip - (Ciddi) Yaa....

Ginny - Kuzum, siz neler den bahsediyorsunuz ?

Greg - Dur, bir dakika, Ginny. Önemli bir şey bu. Cayet haklı bir noktaya parmak bastı.

Philip - Ben sadece seni düşünerek konuşuyorum.

Ginny - Teşekkür ederim.

Greg - Teşekkür ederim... Şee...

Philip - Bir teklif yapabilir miyim ?

Ginny - Hayır, yapamazsın.

Philip - Hemen öyle boğazıma atlama, Ginny. Bırak lafımı bitireyim. Bırak yaşlı baban da fikrini söylesin. Bir aya kadar Avrupada uzun bir iş seyahatına çıkıyorum. Bizim yabancı memleketlerdeki şubelerin teftişi gibi bir şey olacak. Altı hafta kadar sürecek ve Fransa, Almanya, İtalya, İspanya, İsviçre, Hollanda, Danimarka ve İsveçle uğraşacağım.

Ginny - Mükemmel.. İyi eğlenceler dilerim.

Philip - Teşekkür ederim. Ama sen de benimle gelirsen fena olmaz diyecektim.

Fanny - Anlamadım.
Philip - Seni de beraber götüreyim.
Fanny - Ne yapacaksın ?
Philip - Çok ihtiyacın var böyle bir şeye. Ufuklarını genişletir böyle bir seyahat. Biraz tecrübe kazanırsın. Öyle değil mi Grey ?
Grey - Tıkkı....
Fanny - Değil....
Grey - Altı haftamı ?
Philip - Çok o kadar fazla değil.
Grey - Altı haftada neler olmaz.
Fanny - Bir şey olmaz.
Philip - Biliyorum, aslında sizden böyle bir şeyi istemek biraz fazla. İtiraz etmeye yeterince hakkınız var. Benim elimde hiç bir kuvvet yok onu zorla götürmeye. Ama ikinin de razı olursanız, pişman olmayacaksınız, Grey. Sadece Fanny için bir şey yapmış olmayacaksınız, aynı zamanda, sayet sizin için bir mana ifade ederse, bir babayı son derece sevindirmiş olacaksınız.....
Grey - Şey....
Philip - O kadar büyük fedakarlık mı yani ? Birbirinizi ne kadar tanıyorsunuz ?
Grey - Şey.... Bir haftadır...
Philip - (Gülümser) Hmmm....
Grey - Evet... Tabiatıyla... (bir an sonra, kendi kendine düşünür) Peki, öyle olsun.....
Fanny - Grey !
Philip - (Çok memnundur) Teşekkür ederim.
Fanny - Grey. Nasıl razı olursun böyle bir şeye ? Delimisin ?
Grey - (Mütereddit) Bilmem.
Fanny - Kabul edemeyeceğini söyle.
Grey - Bilmem... Şey... Yani ben...
Fanny - Olmaz öyle şey de.
Philip - Fanny....
Grey - Ama Fanny.....

Canny – Şayet siz ikiniz orada oturup–kim kime ne demiş– hangisi daha evvel teklif etmiş gibi boş laflarla benim hayatımı düzenliyip, benim yerime karar verecekinizi sanıyorsanız....

Greg – Ne kararı ?

Canny – (Greg'e) Sana gelince – beni onunla birlikte Avrupa'ya yollamanın.....

Greg – Sanki çok yabancısın da...

Philip – Şunun şurasında babanım burdine burdin.

Canny – Fadi canım, sen de. (döner gitmeğe davranır)

Philip – Sana mektup yazar, Greg. Ben ısrar ederim. Kendi istemese bile. Değil mi, Canny ?

Canny – Hardi artık, şu trene yetişelim.

Philip – Ona hatırlatmağa lüzum yok aslında bunu. Çok güzel mektuplar yazar uzağa gittiği zaman bana ne güzel mektuplar gönderir. Öyle değil mi Canny ?

Canny – (Sus gibi) Ben....

Philip – Harikulade tatlı mektuplar. Hepsini saklamışımdır. Bir gün sana da veriv okuturum onları, Greg.

Canny – Sen....

Philip – Oturur musun, Şekerim....

(Canny şaşkın oturur)

Senin için bulunmaz bir fırsat olacak bu, Canny Geçecek her dakikasından hoşlanacağını garanti ederim. Şimdiden.

Canny – Ha ?

(Sheila girer)

Sheila – Neden hoşlanacakmış ?

Philip – Ha, sen misin ? Çocukları yolcu ediyordum.

Sheila – Sahi mi ? (Greg'e) Size ne oldu ? Bana yardım ediyor– dunuz hani ?

Greg – Suçuma bakmayın, lafa daldık.

Sheila – Şakaydı... Canny neden hoşlanacakmış bu kadar ?

Greg – Avrupa seyahatinden.

Sheila – Sahi mi. Ne güzel.

Greg – Ama kendisi o fikirde değil.

Sheila - Neden ? Herhalde ne söylediğinin farkında değilsin.
Keşke ben de onun yaşındayken elime böyle bir fırsat
geçseydi. Fabucasız koşardım valla....
Philip - Meyse halledilmiş sayılır... Şimdi...
Sheila - Nasıl gidiyorsunuz ? Kendi paranızla mı ?
Sinn - Aa, Şey... Hayır... Yani aslında tam karar vermiş değiliz.
Greg - İkisi birlikte gidiyor.
Philip - Nasıl lafın gelişi.
Sheila - İkisi birden mi ;
Greg - Yoksa, yapacağı iş seyahatine Sinny'i de birlikte
götürmeğe karar verdi....
Philip - Ben... Şey...
Sheila - Fevkalade...
Philip - Yanlış anlama... ece.... iş icabı tabii...
Sheila - Tabii....
Philip - Başka bir şey değil.
Sheila - Senin fikrin mi bu ?
Philip - Evet... Hayır... Evet... Bir bakıma ben...
Sheila - Anlıyorum...
Philip - Evet.
(Kısa bir sessizlik olur)
Sheila - Bence fevkalade bir fikir bu.
Philip - Öyle mi ?
Sheila - Evet.
Philip - (Şaşırarak) Ne bakımdan ?
Sheila - Eline fırsat geçince, her babanın kızına yapması
gereken bir şey bu da ondan...
Philip - Ya....
(Sinny bir kahkaha atar, oldukça sinirli bir
gülüştür bu. Bir an sessizlik olur)
Greg - Doğru....
(Sessizlik)
Philip - Yani... Şey....
Sheila - Efendi ?

Philip – Kızmadın demek ?
Sheila – Neye ?
Philip – Yani... Yani... Seni de davet etmediğime ?
Sheila – Yoo, ne münasebet.....
Philip – Hm....
Danny – Bence bu olacak bir iş değil aslında.
Sheila – Neden olmayacakmış ?
Danny – Ben sahsen heves duymuyorum da ondan.
Sheila – İnanmam.... Kerelere gitmeği düşünüyorsunuz ?
Philip – Belli bir yere değil.
Greg – Fransa, Almanya, İtalya, İspanya, İsviçre, Hollanda, Danimarka ve İsveç....
Sheila – Ve sen hic heves duymuyorsun ?
Danny – Hayır.
Sheila – Ya sen Greg ?
Greg – Aslında Danny'nin kendisi bilir... Şayet gitmek istiyorsa...
Sheila – Kutlaka gitmeli.
Greg – Evlenmemizi biraz geciktirecek o kadar.
Sheila – Neden ?
Greg – Şey... Şayet gidecek olursa...
Sheila – Nelle zaman gidiyorsunuz ?
Philip – Bir ayа kadar.... Gidecek olursak.
Sheila – Dünya kadar vakit var evlenmek için. Bir ay bu. Dünyanın vakti devrdir.
Greg – Yani aslında bu fikir....
Sheila – (Şayet açık tatlı bir sesle) Sen de aynı fikirde değil misin Philip ?
Philip – Ha ?
Sheila – Bir an evvel evlenmeleri lazım değil mi ?
Philip – Tabii, tabii....
Sheila – Ben olsam, razıyken onun bu durumundan istifade ederdim Greg. Böyle bir balayı fırsatı bir daha elinize geçmez doğrusu.
Greg – Ha !
Philip – Ne ?
Sheila – Ne dersin, babacık ?

Philip - Olmaz.

Greg - Ya. Damadın değişir iş tabii. Seyahat dönüşünü bekleyecektik sanıyordum.

Philip - Yo, yo, sadece bir fikirdi o. Ne bileyim, belki bir müddet daha beklemek istersiniz diye düşünmüştüm de...

Sheila - Niçin beklesinler canım ?

Sanny - Tabii. Bu sadece babamın fikriydi..... Bizimki değil.....

Sheila - Hah. Deli baba ! Budala mısın ?

Sanny - Ya... Deli baba ! Budala mısın !

(Tep birlikte güllerler. Philip biraz sonra kahkaha atar)

Philip - Deli baba... Budala mısın ?

Greg - O halde hemen muamelelere başlayabilirmiyiz ?

Sheila - Philip ?

Philip - Efendim ? Ha... Tabii... Tabii...

Sanny - Çok teşekkür ederim, babacığım. (İki yanağından öper)

Philip - Büyük bir zevkle....

Greg - Sağ olun... (el sıkışırlar)

Sanny - Teşekkür ederim, annecığım.

Sheila - Bir şey değil... İleride kendine daha iyi bi ? (Güllümser) Hay Allah saate bakın. Koşmanız gerekecek treni yetişebilmek için. Hemen toparlanın.....

Sanny - Hemen....

Sheila - Bir şey unutmayın sakın. Kim bilir bir daha ne zaman görüşürüz....

(Sheila ile Sinny dışarı çıkarlar)

Greg - Ben nikah işlerini hazırlar size... Size haber veririm düğün gününü falan....

Philip - Zahmet olacak....

Greg - Bir ara yine uğrar, bazı şeyleri izah ederim.

Philip - Yoo, hiç lüzum yok.

Greg - Kimin neyi ödeyeceğini filan tam anlayamadım da...

Philip - Sen ödeyeceksin... Her şeyi...

Greg - Ya...

(Sanny uğrar)

Canny – Haydi bakalım, Greg, al pardesünü.

Greg – Teşekkür ederim.

Canny – Çantanı da unutma.

(Sheila girer)

Sheila – Bize yazarsınız değil mi ?

Canny – Tabii annecim, allahaısmarladık baba. Anneme iyi bak olur mu ?

Philip – Her zamanki gibi, Babalar gününde beni unutma.

Greg – Boşca kalın. Her şey için çok teşekkür ederiz.

Sheila – Estağfurullah, Greg. Bizim için bir zevk oldu.

Greg – Sizleri tanıdığıma çok memnunum.

Canny – Bay bay.....

(Canny ile Greg çıkarlar)

Sheila – Bay bay...

Philip – Güle güle...

(Bir sessizlik olur)

Sheila – Hoş bir çift. Sevdim onları . Sen ne dersin ?

Philip – Sayıldım.

Sheila – Birbirlerine pek yakışmıyorlar aslında. Tamamen birbirinin zıddı. Zor bir evlilik olacak, ama devamı müddetince ikisi de mesut kalacak bence.

(Sessizlik olur)

Philip – Nerhalde bazı şeyleri anlamış olacaksın ?

Sheila – Ufak tefek....

Philip – Ya...

(Sessizlik olur)

Sheila – Cooper'lere gitmeğe sebep yok sanırım, ha ?

Philip – Hayır.

Sheila – Şey burda içeriz öyleyse. (sunar) Yalnız bir şey söyliyeyim. Pek haşarı, yaramaz bir kız .

Philip – Bakalım. Öyle. (Gözleri terliklere takılınca sunar. Çiçeğin altındaki yerinden çekip çıkarır) Sheila.... Bunlar ne burada ?

Sheila – Bilmem, sekerim. Kolayarına daha iyi sahip olsan fena olmayacak.

Philip - Kim ? Ben mi ?

Sheila - Evet...

Philip - Bunlar benim değil ki...

Sheila - Kesin seninki değil... Ben aldımdı ya.....

Philip - Hayır... Benimkilere çok benziyor. Aynı boy ve hemen hemen aynı renk ve aynı biçimde...

Sheila - O zaman seninki demektir.

Philip - Yalnız içlerinin astarı başka.

Sheila - Başka mı ?

Philip - Benimkilerin astarı kırmızıydı.

Sheila - (Terliğin içine bakar) Öyleyse bunlar... Hay Allah...

Philip - Ne oldu ?

Sheila - Bir şey yok. Zavallı çocuk nasıl idare edecek diye düşünüyorum. O kadar.

Philip - Sen, kendi düşünsün. Peki ama kimin terlikleri bu ?

(Bir sessizlik)

Sheila - Aha..... Sen de merak ediyorsun değil mi kimin olduğunu...

(Sheila terlikleri kocasının eline tutuştu-rup hızla eve girer. Philip, terliklerin her biri elinde şaşkın şaşkın öylece kalmıştır.)

P E R D E